

DESTER

Januari 1972 • 72e Jaargang • Nummer 1

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING THEODORE M. BURTON,
assistent van de Raad der Twaalven

Ik ben ervan doordrongen dat ik met nadruk moet zeggen hoe noodzakelijk eenheid is als een van de grootste behoeften van onze wereld van vandaag. Dit slaat niet alleen op de wereld in het algemeen, maar het is vooral belangrijk binnen de Kerk als wij onze rechtmatige plaats willen innemen als degenen die het mensdom naar de vrede leiden.

Waardoor worden verdeeldheid en wrijving veroorzaakt? Er bestaan meerdere oorzaken voor verdeeldheid, maar een van de grootste oorzaken is het ego van de mens zelf. Dit ego omschrijf ik als het verlangen om erkend te worden als een persoon die anders is dan anderen. Dit verlangen is op zichzelf niet slecht. Het kan zelfs, als het in de juiste banen wordt geleid, een grote deugd zijn. Elk succesrijk en gelukkig mens moet zelfs een zekere mate van zelfvertrouwen en zelfgenoegzaamheid hebben. Wanneer het ego zich echter ontwikkelt tot egotisme moeten we oppassen. Het ego oefent een kwade invloed uit wanneer iemand opdringerig wordt en overmatig melding maakt van het feit dat hijzelf zo uitermate belangrijk is. Pas op wanneer een man of vrouw in gesprekken domineert en geen rekening houdt met de meningen van anderen. Als iemand niet nederig is en er steeds naar streeft uit te blinken en anderen te overtreffen, verkeert hij in een bijzonder gevaarlijke positie. Ik ben van mening dat een dergelijke houding voortkomt uit zelfzuchtigheid en een gebrek aan de ware geest van Jezus Christus.

Wij leven in een wereld vol onenigheid en verdeeldheid. We hoeven en mogen geen deel gaan uitmaken van die wereldse levenswijze. O

INHOUD

„Geslaagde“ zondaren, Harold B. Lee	3
De zondagsschool als zendingsmiddel, Gordon B. Hinckley	5
Werkelijkheid tot werkelijkheid maken, Lawrence R. Flake	5
Zoek naar de dwalenden, N. Eldon Tanner	14
„De geest geeft getuigenis“, Boyd K. Packard	11
De mens kan het met geleend licht niet volhouden, Henry D. Taylor	18
Eerlijkheid en integriteit, Delbert L. Stapley	20
Een gesprek met president Paul H. Dunn	25
Elia, de rode zee en u, John H. Vandenberg	23
Liefde voor het goede, Marvin J. Ashton	29
Waar gaat u werkelijk heen? Richard L. Evans	36
Het huwelijk is bedoeld voor de eeuwigheid, James A. Cullimore	33

DE kleine STER:

Van vriend tot vriend, Spencer W. Kimball	1
De bijzondere schoenen, Dale Kilbourn	5
Kirsten uit Noorwegen, Virginia Sargent	9
De prijs, Olive W. Burt	10

OP DE OMSLAG: Op 27, 28 en 29 augustus j.l. hield de Kerk haar eerste algemene conferentie in het zendingsgebied Manchester (Engeland). Ter ere van deze gelegenheid staan er deze maand op onze omslag foto's van historische plaatsen in Groot-Brittannië. Op de voorkant ziet u de rivier de Ribble bij Preston, waar de eerste leden werden gedoopt. Op de achterkant staan van boven naar beneden foto's van het marktplein van Preston (Engeland) waar de zendingen in 1837 voor het eerst predikten; een straatbijeenkomst in Belfast (Noord-Ierland); en Brixham Harbor in Batley (Yorkshire, Engeland), vanwaar de *Mayflower* het ruime sop koos. O

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Januari 1972
72e Jaargang · Nummer 1

Redacteur:

Daniel H. Ludlow,
Church Editorial Department

Coördinator:

J. W. Zurhaar
Kerkelijk Vertaalbureau
Parallelweg 45
Maastricht

Correspondent voor de ring

Holland: R. A. Mensink,
Jacob Catslaan 13,
Capelle a/d IJssel

„De Ster“, uitgegeven door De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, verschijnt eenmaal per maand. Abonnementenprijs: f 8,— per half jaar, f 15,— per jaar.

Gironummer

Voor leden van de Nederlandse Zending: 240615 — t. n. v. Nederlandse Zending, Amersfoortsestraatweg 214, Huizen (N. H.) Voor leden van de ring Holland: 1673338 t. n. v. Administratie DE STER, Amstelveen. Nadruk van de in dit nummer voorkomende clichés is verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

Geslaagde zondaren

DOOR PRESIDENT HAROLD B. LEE
Eerste Raadgever in het Eerste
Presidentschap

Bestaan er eigenlijk geslaagde zondaren? Welnu, misschien denkt u aan de man die, ondanks het feit dat hij waarschijnlijk niet altijd door eerlijk werken of uit wettige ondernemingen aan zijn geld is gekomen, een weelderig leven leidt. Zijn zondagen brengt hij door op de golf-link, in het honkbalstadion of op de renbanen, in plaats van zich bezorgd te maken over ingewikkelde kerkelijke problemen of op een andere manier de sabbat te heiligen zoals het een verantwoordelijke ambtenaar in de Kerk betaamt; hij maakt lange, dure reizen naar interessante plaatsen, en tenminste een deel van het geld dat hij daaraan besteedt, had hij kunnen gebruiken voor het betalen van tienden, voor bijdragen aan de opbouw van de Kerk of voor de armenzorg. Hij heeft geen tijd om op eigen kosten voor de Kerk op zending te gaan.

Doordat hij veel met niet-leden omgaat, wordt hij niet geplaagd door gewetensbezwaren over drinken en gokken. Zelfs zien de mensen met wie hij omgaat wel wat door de vingers als er immoreel gehandeld wordt, en dat zijn dan mensen die contact met leden van de Kerk vermijden, omdat een dergelijk gedrag daar naar de maatstaven van het Evangelie fel veroordeeld zou worden.

Tegelijkertijd heeft u misschien opgemerkt dat de vrouw die bij hem in huis woont en die hij zijn echtgenote noemt het eerste gebod, nl. „zich vermenigvuldigen en de aarde vervullen“, volkomen negeert. Kinderen interesseren haar niets; ze zouden haar carrière of gezellige activiteiten wel eens in de weg kunnen staan. Ze vindt van zichzelf dat ze buiten de grenzen van de Kerk valt en ze sust haar geweten door voortdurend te zeggen dat ten slotte godsdienst en de Kerk er zijn voor de armen en de onontwikkelden. De aanzienlijke rijkdom van haar echtgenoot heeft haar vrijgesteld van huishoudelijke bezigheden, dus moet zij haar dagen zien te vullen met bridge-partijtjes en andere gezelligheidsbijeenkomsten, waar men rookt en drinkt en weinig of geen aandacht schenkt aan de vermaningen van de Kerk om niet te roken en te drinken. Ze kan zich kleden volgens de laatste en duurste mode, ze zorgt dat aan haar geen spoor te zien is van de huiselijke plichten van een moeder, zoals bijvoorbeeld bezorgdheid om kinderen.

Misschien concludeert u bij het zien van dergelijke schijnbaar ge-

slaagde mensen die zondigen tegen de geboden des Heren, dat zij de beste levenswijze hebben gekozen, omdat u het perspectief van het hele leven en de doelen van het leven niet duidelijk ziet. Misschien denkt u dat vergeleken hiermee het leven van iemand die actief lid is van de Kerk niet gemakkelijk is, gezien de voortdurende verboden en beperkingen, met de tijd, begaafdheid en geld vragende dienstbaarheid en opoffering die het met zich brengt, en de verontrustende gevoelens die het geweten schokken als men niet handelt overeenkomstig de normen die men belijdt. Misschien denkt u dat uw energie grotere winsten opgeleverd zou hebben als u zich voor andere dingen had ingespannen, en dat godsdienst overgelaten moet worden aan mensen die zich niets beters kunnen veroorloven. Maar voor u definitief besluit welke koers u gaat volgen, moet u mij de kans geven uw oog te richten op een groter voordeel, zodat u de zaken kunt zien zoals ze werkelijk zijn.

Er groeit geen mooi, heerlijk fruit, tenzij de wortels van de fruitboom geplant zijn in rijke, vruchtbare grond, en tenzij de nodige zorg wordt besteed aan vakkundig snoeien, kweken en irrigeren. Zo ook kunnen de heerlijke vruchten van deugd en kuisheid, eerlijkheid, matigheid, integriteit en trouw niet aangetroffen worden in de mens wiens leven niet is gebaseerd op een vast getuigenis van de waarheden van het Evangelie en het werk van de Heer Jezus Christus. Waarlijkrechtvaardig zijn betekent dat wij elke dag de slechte uitwas-

sen van ons karakter snoeien door elke dag berouw te hebben over onze zonden.

Wie heeft het plan ontworpen om het kwaad en de zonde dusdanig fraai voor te stellen dat ze voor ons zo begeerlijk worden? Toen er in de hemel gestreden werd, stelde Lucifer, die een zoon van God was in de geestenwereld voor de aarde werd geschapen, een plan voor waardoor stervelingen zonder inspanning of keuzen zalig konden worden, en voor deze dienst eiste hij heerlijkheid en eer van God. Het plan van onze Verlosser, Jehova, luidde dat ieder het recht zou krijgen om zelf te kiezen welke weg hij in het leven op aarde zou bewandelen, en dat alles gedaan moest worden tot eer en heerlijkheid van God, onze hemelse Vader. Het plan van Jehova werd aangenomen; het plan van Satan werd verworpen.

Maar, vraagt u, als God nu werkelijk van Zijn kinderen houdt, waarom laat Hij dan toe dat Satan ons verleidt en daardoor onze kansen om in het sterfelijk bestaan de beste ervaringen op te doen en terug te keren tot de eeuwige vreugde in Zijn tegenwoordigheid in gevaar brengt? Een groot profeet en leraar geeft het antwoord: „Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een (t.w. het goede) of ander (t.w. het kwade) werd verlokt.” (II Ne. 2:16.)

Denkt u daar eens over na. Zou er enige mogelijkheid bestaan om onze vrije wil of ons recht tot kiezen uit te oefenen, als er niets

tegenover het goede stond? U dit voorrecht ontzeggen zou betekenen dat u de gelegenheid zou worden ontzegd in kennis, ervaring en macht te groeien. God heeft wetten gegeven waaraan straffen verbonden zijn, opdat de mens bang zou zijn om te zondigen en langs paden van waarheid en plicht geleid zou worden. (Zie Alma 42:20.) En omdat deze keuze tussen goed en kwaad bestaat, heeft de Heer gezorgd dat er een weg terug is voor degenen die afdwalen.

Voor ik een poging waag dit kostbare verfijningsproces van de menselijke ziel, dat bekering heet, uit te leggen, wil ik graag twee eenvoudige maar elementaire waarheden vaststellen. Ten eerste: Satan kun u met zijn listen niet omver werpen als u met alle kracht die in u is ernaar streeft de geboden des Heren te onderhouden. En ten tweede: met de eerste schending van deze geboden heeft u de eerste stap op het gebied van Satan gedaan.

Welke stappen moeten wij nu ondernemen om ons te bekeren — de stappen die wij moeten ondernemen om Gods vergeving door de verlossing van het zoenoffer van de Meester waard te zijn, en om tenslotte de voorrechten van een eeuwig leven in de wereld die komen gaat te genieten? Een wijze Vader, die voorziet dat sommigen in zonde zullen vervallen en dat allen zich dienen te bekeren, heeft gezorgd voor het verlossingsplan dat een duidelijke wijze van bekering vaststelt.

Eerst moeten zondaren bekennen. „Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden be-

keert: Ziet, hij zal ze belijden en verzaken.” (L. en V. 58:43.) Die bekentenis moet het eerst worden uitgesproken tot degene die het zwaarst onder uw daden heeft geleden. Een oprechte bekentenis betekent niet dat men alleen maar zijn schuld toegeeft als het bewijs al duidelijk geleverd is. Als u in het openbaar vele mensen hebt beledigd, moet u uw fout ook in het openbaar erkennen voor degenen die u hebt beledigd, zodat u kunt tonen dat u zich schaamt en nederig bent en bereid bent zich aan een terechte berisping te onderwerpen. Als uw daad in het geheim was, en als u er niemand anders dan uzelf schade mee hebt berokkend, moet u in het geheim uw zonde belijden, opdat uw hemelse Vader, Die in het verborgen hoort, het u in het openbaar zal vergelden. Daden die van invloed kunnen zijn op uw positie in de Kerk of uw recht op voorrechten of verhoging in de Kerk, moeten meteen worden beleden voor de bisschop, die de Heer heeft aangesteld als herder over elke kudde en die van de Heer opdracht heeft om een rechter in Israël te zijn.

Iemand die niet gedoopt is en die gezondigd heeft kan, na het volgen van dezelfde weg, door een bevoegde ouderling der Kerk gedoopt worden voor vergeving van zijn zonden, zo hij daartoe voldoende is voorbereid door begrip van het Evangelie. Na de bekentenis moet een zondaar vruchten voortbrengen van zijn bekering, door goede werken te verrichten die opwegen tegen de slechte.

(wordt vervolgd op blz 41)

De zondagsschool als zendingsmiddel

OUDERLING GORDON B. HINCKLEY
van de Raad der Twaalfen

Tussen alle hulporganisaties van de Kerk neemt de zondagsschool een unieke plaats in. De zondagsschool is verantwoordelijk voor *alle* leden van de Kerk. De lessen omvatten het gehele terrein van het Evangelie. Er staan meer leden bij ingeschreven en de opkomst is groter dan bij welke andere organisatie binnen de Kerk dan ook. De zondagsschool maakt gebruik van het beste uur van de dag en de beste dag van de week. Ze heeft reeds enorm veel goed gedaan, maar er moet nog zoveel meer gedaan worden. Als de Kerk krachtiger moet worden, en dat moet ze; als de kennis van het Evangelie onder de leden van de Kerk moet toenemen, en dat moet ook; als het geestelijk leven van onze mensen verfijnd moet worden, en dat moet het — dan moet de zondagsschool zelfs nog doelmatiger gaan werken. Het is een geweldige organisatie die de macht heeft om op het leven van vele honderdduizenden mensen over de gehele aarde een gunstige invloed van eeuwige duur uit te oefenen. De mogelijkheden zijn talrijk; de uitdaging is groot.

Er kwam op zekere dag een man op kantoor om een paar zendingspamfletten te halen, en in zijn hand had hij een brief van zijn zoon uit Vietnam. De zoon schreef: „Ik heb met iemand vriendschap gesloten. Ik heb hem meegenomen naar het groepje waarmee we zondagsschool houden — maar drie of vier man. De anderen weten niet zoveel en ik evenmin. Alles wat ik over de Kerk weet is het beetje dat ik op zondagsschool heb

Dit artikel is een iets gewijzigde versie van een toespraak die tijdens de zondagsschoolconferentie in april 1971 in Salt Lake City werd gehouden.

De zondagsschool als zendingsmiddel

geleerd. Wilt u me alstublieft wat literatuur sturen?"

Dit is waarschijnlijk met de meesten van ons het geval. Wat de meesten van ons over de Kerk weten is wat we op zondagsschool hebben geleerd. We leven in een tijd waarin duizenden dingen de gedachten en harten der mensen beïnvloeden. Richard M. Nixon, de president van de Verenigde Staten, zei een jaar geleden: "De doorsnee middelbare scholier heeft, als hij eindexamen doet, 11.000 uur op school gezeten en 15.000 uur voor de televisie", en daaraan zou ik dan willen toevoegen dat daar nog eens 500 uur zondagsschool bij komen.

Met zulke uitdagingen voor ons moet er in het hart van elke ambtenaar en leraar van de zondagsschool van de Kerk het besluit groeien om het er iets beter af te brengen. Onder de glasplaat op mijn bureau ligt een uitspraak van Browning, een Engelse dichter die leefde van 1812—1889: "De mens kan verder reiken dan zijn arm lang is." Allemaal moeten wij ons iets verder uittrekken om de helpende hand te reiken aan degenen die niet komen maar bij de Kerk horen, en aan degenen die niet komen en die bij de Kerk zouden kunnen horen.

Ik herinner me een ringconferentie van enkele jaren geleden in een afgelegen gebied van de Kerk. Ik vroeg degenen die in de loop van de afgelopen anderhalf jaar lid waren geworden van de Kerk hun hand op te steken. Onder degenen die hun hand opstaken, was een sympathiek uitziende jongeman met zijn vrouw en drie kinderen. Ik zei tegen de man: "Ik weet dat dit niet erg aardig van me is, maar ik vraag me af of ik u mag vragen naar voren te komen en ons in tien minuten te vertellen hoe u lid bent geworden van de Kerk en wat het voor u betekent."

Hij kwam naar voren en zei: "Ik ben als ingenieur komen werken bij de grote fabriek die hier in de woestijn

is gebouwd. Toen we hier kwamen besloten we dat we ons wel bij een Kerk wilden aansluiten.

"Omdat mijn vrouw eens heeft gewerkt voor een mormoon en grootrespect voor hem had, besloten we dat we het eerst eens bij deze kerk zouden proberen. En zo kwamen we op een zondagmorgen naar dit gebouw toe en nogal beschroomd kwamen we door die deur daar achter in de zaal naar binnen. Toen we binnenkwamen stak een man ons zijn hand toe en zei: 'Goede morgen, ik ben broeder Die-en-die,' en ik antwoordde: 'Ik heet Zo-en-zo.' Hij zei: 'Ik heb u hier nog niet eerder gezien. Bent u hier pas komen wonen?' 'Ja,' 'Uit welke wijk bent u gekomen?' Ik wist niet wat hij bedoelde. Ten slotte kwam hij tot de conclusie dat wij geen lid waren van de Kerk. Hij zei: 'Komt u binnen en gaat u zitten. Laat ik bij u komen zitten, dan kan ik u uitleggen wat er gebeurt.' En dus kwam hij bij ons zitten. En toen het tijd was voor de klas-splitsing, bracht hij de kinderen naar hun klas en stelde hen aan de lerares voor. Ons nam hij mee naar de les in de Evangelieleer. We gingen achteraan zitten waar we niet zo opvielen.

"Toen de zondagsschool afgelopen was zei hij: 'Vanavond is er weer een vergadering. Mijn vrouw en ik komen u en de kinderen graag ophalen.' Ik zei: 'Nee, dat hoeft u niet te doen. We komen wel op eigen gelegenheid.' En we kwamen, en hij en zijn vrouw begroetten ons en we voelden ons op ons gemak en opgebouwd. We ontdekten dat we iets hadden gevonden. Enkele weken later werden we gedoopt."

Toen die man daar achter het spreekgestoelte stond werden zijn ogen vochtig en tranen druppelden van zijn wangen, en hij zei: "Een maand geleden zijn we naar Salt Lake City geweest om door de tempel te gaan, en ik kan u niet zeggen hoeveel dit voor ons en ons gezin heeft betekend."

Die man heeft nu een zoon die op zending is — het jongetje dat die zondagmiddag bij die ringvergadering was en die op zondagsschool kennis had gemaakt met de Kerk.

Als ik zondagsschool-ambtenaar was zou ik werken zoals ik nog nooit gewerkt had, om te zorgen dat in mijn zondagsschool de sfeer van erbij zo indrukwekkend, het onderwijs zo stimulerend en de muziek zo verheffend zouden zijn, dat allen die op een zondagmorgen kwamen, verfrist en met het verlangen om de volgende week weer te komen naar huis zouden gaan. Ik zou in mijn team van ambtenaren en leraren een zendingsgeest aankweken en een groot verlangen om degenen die in de schaduw vertoeven actief te maken — en die mensen maken ongeveer 50 procent van de leden uit — ongeveer één persoon buiten voor ieder die binnen is. Ik zou mijn leraren vragen bij de wijksecretaris te informeren naar de naam van de huisonderwijzer van ieder van deze mensen. Dan zou ik deze huisonderwijzers vragen zich extra in te spannen voor zo iemand en, als zij niet het vereiste resultaat konden bereiken, zou ik vragen of zij mij in de gelegenheid wilden stellen hen te helpen. Als ik met degenen die in de schaduw vertoeven sprak, zou ik hun niet smeken naar de kerk te gaan. Ik zou bidden om wijsheid om voor ieder van hen een gelegenheid te kunnen vinden die een uitdaging inhoudt. Mensen reageren niet gunstig op smeekbeden — zij reageren gunstig op uitdagingen. En voorts zou ik van alle leden van mijn klas zendelingen maken door hun te vragen iemand mee te nemen naar de zondagsschool die de Kerk nog niet kent.

Een jaar geleden raakte ik tijdens een getuigenisvergadering in een wijk in Zuid-Amerika diep onder de indruk van de woorden van een vrouw. Ze was drie maanden daarvoor lid geworden van de Kerk. Ze stond in vuur en

vlam, ze was enthousiast en ze sprak als iemand die net zo'n ervaring had gehad als Saulus van Tarsus. Ze wilde iets doen en ze deed het ook. Na die vergadering sprak ik over haar met de zendingspresident en hij zei: „Sinds zij drie maanden geleden lid is geworden van de Kerk, heeft ze de zendelingen de namen van driehonderd mensen gegeven, en daarvan zijn er binnen drie maanden zevenenzestig lid geworden van de Kerk. Ze heeft hen begeleid en ze is hun gastvrouw geweest in de zondagsschool, bij avondmaalsvergaderingen en op de OOV.“

Als ik zondagsschoolleeraar was, zou ik neerknielen om de Heer te vragen om inspiratie en leiding en hulp bij deze grootse onderneming. En ik zou trachten mijn onderwijscapaciteiten en de geest van mijn lesgeven zodanig te verbeteren, dat mijn leerlingen terug zouden komen als ze eenmaal geweest waren. Ik zou de volgende prachtige woorden uit de Schriften nooit uit het oog verliezen. Ten eerste: „Wees nederig, en de Here, uw God, zal u aan de hand leiden, en u antwoord geven op uw gebeden.“ (L. en V. 112:10.) En ten tweede: dat grote gebod en die grote belofte aangaande de zaak waar we het nu over hebben: „Onderwijst ijverig, en Mijn genade zal met u zijn...“ (L. en V. 88:78.)

Er zijn meer dan 1900 gemeenten in de zendingsgebieden van de Kerk. Ik geloof dat ze allemaal, enkele uitzonderingen daargelaten, begonnen zijn met een zondagsschool. Uit dit zeer bescheiden begin zijn sterke gemeenten gegroeid, geweldige districten, grote en vruchtbare zendingsgebieden, en bloeiende ringen van Zion. Het zondagsschooltje van de gemeente is voor de Kerk wat de knop is voor de bloesem en later voor de rijpe vrucht. De zondagsschool is de meest logische plaats waarheen men een onderzoeker van het Evangelie kan

meenemen. Men kan nooit voorspellen welke gevolgen eruit voort zullen vloeien als men dit zendingswerk op gang brengt.

President Charles A. Callis (1865—1947), vroeger lid van de Raad der Twaalfen, vertelde dit verhaal: „Toen ik president was van het zendingsgebied in de zuidelijke staten, kwam er een jongeman naar het zendingskantoor die zijn twee jaren had volgeemaakt en die op het punt stond naar huis te gaan. Hij kwam om zijn laatste rapport uit te brengen. Ik zei: „Wat heb je bereikt?‘ En hij zei: „President Callis, ik heb niets bereikt. Ik heb mijn tijd en mijn vaders geld verspild, en ik ga naar huis.“ Ik zei: „Heb je dan niemand gedoopt?‘ Hij zei: „Ja, ik heb één persoon gedoopt. Ik heb een man in de binnenlanden gedoopt waar we alleen maar een kleine zondagsschool hebben — een man die niet eens schoenen draagt.“

President Callis zei: „Het gevoel van die jongeman dat hij had gemaakt intrigeerde me. De volgende keer dat ik naar dat district ging heb ik die man opgezocht. Ik constateerde dat hij schoenen had aangetrokken, dat hij een overhemd en een das aan had, en dat hij secretaris van de zondagsschool van die kleine gemeente was. Hij werd superintendent van de zondagsschool van die kleine gemeente. Hij werd eerst tot diaken geordend, vervolgens tot leeraar, toen tot priester, en daarna tot ouderling. Hij werd president van die gemeente. Hij verliet het pachtboerderijterrein waar hij, evenals zijn vader voor hem, had gewoond, en kocht een stukje land, bewerkte het en maakte het productief. Hij werd districtspresident. Hij verkocht zijn boerderij en verhuisde naar Idaho, waar hij een goed boerebedrijf opbouwde in de Snake River Vallei. Zijn zoons groeiden op en gingen op zending, en nu zijn zijn kleinzonen op zending gegaan.“

President Callis vervolgde: „De vori-

ge week ben ik in Idaho geweest voor een inspectie, en ik heb ontdekt dat als gevolg van die ene doop, door een jongeman die naar huis ging in de veronderstelling dat hij er niets van terecht had gebracht, meer dan elfhonderd mensen lid zijn geworden van de Kerk.“

De Heer heeft gezegd: „Verflauwt daarom niet in goeddoen, want gij legt het fundament van een groot werk. En uit het kleine komt het grote voort.“ „Ziet, de Heer verlangt het hart en een gewillige geest...“ (L. en V. 64:33-34.)

De taak van deze geweldige organisatie is dan ook er een doelmatig en overtuigend werktuig van te maken, door mensen wier leven uit ellende, verdriet en berouw bestaat uit de schaduw te leiden, en door mensen die momenteel niet op de hoogte zijn van de verlossende leer van de Kerk lid te maken van de Kerk, opdat zij eeuwig gezegend zullen zijn. ○

Tegen het einde van de vorige eeuw gingen in een Engels dorpje de wegen van twee jongens, die sinds hun kinderjaren met elkaar bevriend waren geweest, uiteen omdat zij beiden aan de door hun gekozen loopbaan zouden beginnen. Thomas Townsley, die veel van het toneel hield, sloot zich aan bij een toneelgezelschap. Robert Westfield ging naar Londen om theologie te studeren.

Vele jaren later las dominee Westfield, nu predikant van een grote Londense gemeente, over een grote toneelproductie die in een Londense schouwburg op de planken zou worden gezet. Het deed hem bijzonder veel genoegen te vernemen dat de

viend uit zijn jongensjaren, Thomas, het stuk zou registreren. Toen de dominee die zaterdagavond de voorstelling bijwoonde, was hij diep onder de indruk van de uitwerking van het stuk op de propvolle zaal. Aan het einde van de voorstelling kregen de spelers een overweldigend applaus en vijf open doekjes.

Achter de coulissen feliciteerde Robert zijn oude vriend en nodigde hem uit voor de dienst die hij de volgende morgen zou leiden. Hij bekende Tom dat het toneelstuk de toeschouwers veel meer had geraakt dan zijn preken ooit zijn gemeenteleden hadden beroerd.

De volgende morgen, na de dienst in

de wijkkapel, waar hij getuige was geweest van de ontoeschietselijkheid van de gemeente, maakte Thomas aan Robert het verschil duidelijk tussen het toneelstuk van de vorige avond en de preek van die ochtend: „In de schouwburg laten we denkbeeldige dingen werkelijk lijken. In jouw preek laat je werkelijkheid denkbeeldig lijken.”

Een van de grootste taken waarmee wij, leraren, worden geconfronteerd, is dat wij de werkelijkheden van het Evangelie voor onze leerlingen werkelijk moeten maken. Ons onderwijs kan in het leven van onze leerlingen doelmatiger zijn naarmate wij erin slagen deze taak te volbrengen.

Werkelijkheid tot werkelijkheid maken

DOOR LAWRENCE R. FLAKE

Door het geloof en vertrouwen en de reinheid van kleine kinderen, zijn onzichtbare werkelijkheden van het Evangelie vaak uitermate werkelijk voor hen. Een meisje van drie, dat van haar ouders had geleerd dat Jezus in de hemel was en over haar waakte, was in haar eentje aan het spelen. Zich er niet van bewust dat haar moeder luisterde, keek het meisje op van haar speelgoed en fluisterde: „Hallo, dag Jezus.“ Voor haar was de Heer niet iets abstracts, maar een liefhebbende Vriend met Wie ze kon spreken. Tenzij we het geloof van onze leerlingen in deze werkelijkheden steunen, zouden zij de kostbare zekerheid omtrent deze onge-

ziene dingen wel eens kunnen ontgroeien.

Onlangs bezocht de bisschop van een studentenwijk een inactieve laatstelaars student. Tijdens het gesprek met hem vernam de bisschop dat deze jongeman als jongen bijzonder actief was geweest in de Kerk. Op de vraag van de bisschop waarom hij nu niet actief was, antwoordde de student: „Ach, bisschop, toen ik ging studeren deed ik een belangrijke ontdekking. Ik ontdekte dat Jezus eigenlijk helemaal niet wenst dat ik een zonneben.“ Uit het feit dat deze jongeman naar een liedje uit zijn kinderjaren verwijst, blijkt dat zijn getuigenis van Jezus Christus en zijn begrip van de

liefde die de Heiland voor hem koestert, sinds hij als kleine jongen naar zondagsschool ging, niet verder ontplooid is. Hoe heel anders zou zijn begrip van de liefde van Christus zijn geweest als een toegewijde leraar hem in zijn tienerjaren had geholpen zijn jonge geloof te ontplooiën tot wat dat liedje wil zeggen.

Een jongeman die misschien niets ouder is dan deze student, is een uitstekend voorbeeld van iemand wiens geloof in de Heer en toewijding aan de verbonden van het Evangelie absoluut niet denkbeeldig zijn. Toen hij als slaaf in het huis van Potifar vertoefde, bood Jozef, de zoon van Israël, hardnekkig weerstand aan de

zondige plannen van de vrouw van zijn meester. Het strijdvaardige antwoord dat hij haar gaf bewijst hoe zeer zijn geboden werkelijkheid voor hem waren: „Hoe,” vroeg hij, „zoude ik dan dit zo groot kwaad doen, en zondigen tegen God?” Hij beseftte in zo sterke mate hoe werkelijk deze verbonden zijn, dat hij ze niet wilde schenden.

Naarmate leerlingen gaan aanvoelen hoe werkelijk de leringen van het Evangelie zijn, kunnen ook zij grote kracht uit hun toewijding putten. Op welke wijzen kunnen wij onze leerlingen laten zien hoe werkelijk werkelijkheden zijn?

Het zware lijden van de pioniers is één aspect van de geschiedenis van de Kerk dat vaak moeilijk te begrijpen is voor de moderne jeugd, die gezegend is met zoveel gemakken. Een leraar gebruikte een sterk aansprekend voorbeeld om zijn leerlingen te laten voelen hoe werkelijk deze beproevingen waren. Op een kille dag schetste hij de klas eerst in enkele minuten het hevige lijden en de beproevingen van de pioniers. Hij vertelde over de meer dan zesduizend trieste, haastige begrafenissen die tussen 1847 en 1869 op de vlakten plaats vonden. Daarna gingen de leerlingen in volkomen stilzwijgen zonder jassen naar buiten en gingen om een hoop stenen staan die van tevoren in de verste uithoek van het terrein was gemaakt. De leraar vroeg hun net te doen alsof zij de ouders waren van een kind dat zojuist begraven was. Hij legde uit dat de stenen op het graf waren gelegd om het tegen de wolven te beschermen. De leerlingen stonden enkele minuten in de kou te mediteren voor zij weer naar hun lokaal gingen.

Zonder het onderwerp verder te bespreken vroeg de leraar alle leerlingen op papier de gedachten en gevoelens uit te drukken die vlak daarvoor door hen heen waren gegaan. Daarna zongen zij: „Komt, heil'gen, komt”.

Als iets op een doeltreffende wijze wordt uitgevoerd, krijgt de leerling in

enkele minuten misschien meer inzicht in de beproevingen van zijn voorvaders, dan hij ooit in lezingen van vele uren over dit onderwerp zal verwerven, en het zal hem heel lang bijblijven.

Het belang van het onderhouden van de geboden kan voor de leerlingen werkelijk gemaakt worden door een met zorg uitgekozen spreker de klas te laten bezoeken. Een uur met een worstelend lid van de vereniging van Anonieme Alcoholisten kan zeer doeltreffend zijn. Zo ook kan een bezoek van iemand die in de greep van het roken of van drugmisbruik is geraakt de leerlingen ervan doordringen hoe werkelijk de waarde van het Woord van Wijsheid is. In veel gevallen zullen de beamten van het gevangeniswezen bereid zijn met gedetineerden lessen bij te wonen, zodat de leerlingen kunnen vertellen hoe zij tot een ongelukkig leven van misdaad zijn gekomen.

Als wij ontvankelijk en creatief zijn, kunnen wij overal om ons heen gelegenheden vinden om af te wijken van de platgetreden paden van traditionele onderwijsmethoden, die soms werkelijkheden voor de leerlingen onwerkelijk doen schijnen.

Zelfs van een examen kunnen wij een ervaring maken die de leerlingen doet voelen hoe werkelijk echt bestaande dingen zijn. Waarom vraagt u bijvoorbeeld, niet eens aan de leerlingen, nadat u met de klas het leven van een groot leider, zoals de profeet Joseph Smith, hebt bestudeerd, een antwoord op deze vraag te schrijven: „Welke dingen zou je met de profeet Joseph Smith bespreken als je een kwartier bij hem kon zijn?”, in plaats van hun een proefwerk te geven over feiten als namen, data, plaatsen en gebeurtenissen? Als ze die vraag beantwoorden, zullen ze aan hem denken als aan een echte persoon met wie zij kunnen spreken, en niet zozeer aan een naam of een plaatje in een boek.

Een les over verleiding kan werkelijk gemaakt worden door de leerlingen stap voor stap en vanuit het standpunt

van Satan een intrige te laten beschrijven, die tot doel heeft een jongere ervan te weerhouden op zending te gaan of een tempelhuwelijk te sluiten.

Bijna ieder van ons kan als onderwijzer van het Evangelie zijn lesgeven verbeteren, door er ideeën in te verwerken die bij zijn persoonlijkheid passen en die de leerlingen de werkelijkheid van echt bestaande dingen laten ontdekken. De gave des Heiligen Geestes en voortdurende openbaring maken het ons mogelijk de werkelijkheden van Jezus en Zijn Evangelie te kennen en te onderwijzen. Dit werd geïllustreerd door een voorval in verband met de Wereldtentoonstelling in New York in 1964—1965.

De president van de ring New York, wijlen G. Stanley McAllister, bezocht toevallig een rooms-katholieke priester, die aan het Vaticaanse Paviljoen verbonden was. Toen zij de tentoongestelde voorwerpen van hun respectieve kerken aan het bespreken waren, merkten zij dat in beide paviljoens een indrukwekkend beeld van Jezus werd tentoongesteld. In het Katholieke Paviljoen stond het beeldhouwwerk *Piëta* van Michelangelo: het levenloze lichaam van de Heiland in de armen van Zijn moeder. In het Mormoonse Paviljoen stond het beeld de *Christus* van Thorvaldsen, dat de verrezene Heiland weergeeft, die Zijn armen uitstrekt naar de mensen. Toen hij het verschil tussen deze twee beeldhouwwerken duidelijk maakte, merkte de priester op: „Wij hebben de dode Christus, maar u hebt de levende.”

Wat is het toch een voorrecht over de levende Christus te kunnen onderwijzen en bij Zijn herstelde kerk te behoren — de enige ware en levende kerk op de ganse aardbodem. ○

Dr. Flake, hoofd van het theologisch instituut van de Cornell Universiteit, is lid van de wijk Ithaca in de ring Susquehanna in de staat New York.

De Geest geeft getuigenis

DOOR OUDERLING BOYD K. PACKER
van de Raad der Twaalf

„Ik weet dat God leeft, en dat Jezus de Christus is.”

Vandaag een jaar geleden hadden we tijdens een plechtige samenkomst het voorrecht onze hand op te steken om de autoriteiten van de Kerk te steunen, ongeveer net zo als vanmorgen. Op die ochtend in april hoorde ik mijn naam noemen, omdat ik door uw stem als lid van de Raad der Twaalf Apostelen gesteund zou worden. Het werd mijn plicht naast die andere levende mannen te staan die geroepen zijn om hier op aarde op te treden als bijzondere getuigen van de Heer Jezus Christus.

U moet u wel hebben afgevraagd, net zoals ik, waarom juist ik geroepen werd. Af en toe leek het toevallig dat ik waardig bleef, maar toch was daar steeds het voortdurende, kalme, blijvende gevoel van geleid en voorbereid te worden.

Vanmorgen hadden wij het voorrecht onze hand

op te steken om de president van de Kerk te steunen. Ik beschouw dit als een groot voorrecht en een bijzondere plicht, want aangaande hem heb ik een getuigenis.

Enkele weken voor de vergadering van april j. l. verliet ik op een vrijdagmiddag het kantoorgebouw, en ik liep te denken aan de benoeming die dat weekend tijdens de conferentie een feit zou worden. Ik wachtte op de lift die van de vijfde etage moest komen.

Toen de liftdoors rustig opengingen, stond daar president Joseph Fielding Smith. Het verbaasde me even hem daar te zien, omdat zijn kantoor op een lagere verdieping is.

Toen ik hem daar zo in de deuropening zag staan, kreeg ik een krachtig getuigenis — daar staat de profeet van God. Die lieflijke stem van

De Geest geeft getuigenis

de Geest, die verwant is aan licht, die iets te maken heeft met zuivere intelligentie, verzekerde mij ervan dat dit de profeet van God was.

Aan heiligen der laatste dagen hoef ik die ervaring niet verder uit te leggen. Zo'n soort getuigenis is kenmerkend voor deze Kerk. Het is niet alleen gereserveerd voor degenen die een hoge positie bekleden. Het is een getuigenis dat niet alleen bereikbaar, maar ook van essentieel belang is voor ieder lid.

Wat voor de president geldt in dit opzicht, geldt eveneens voor zijn raadgevers.

Ten noorden van ons staan in het Wasatch Gebergte drie hoge bergen. De dichter zou ze beschrijven als machtige stenen pyramiden. De middelste berg, de hoogste van de drie, staat op de kaart aangeduid als de Willard Piek. De pioniers noemden die drie bergen echter „Het Presidentschap“. Als u ooit naar Willard gaat, moet u maar eens naar het oosten kijken, en dan ziet u daar in de hoogte, ver boven u, „Het Presidentschap“ staan.

Gode zij dank voor het presidentschap. Evenals die bergen staan deze drie mannen hier met niets boven zich dan de hemelen. Zij hebben uw steunende stem nodig. Soms is het eenzaam op die hoge, leidinggevendende posten, want zij zijn niet geroepen om de mensen te behagen, maar om de Heer te behagen. God zegene deze drie grote en goede mannen.

Men heeft mij in de loop van het afgelopen jaar af en toe een vraag gesteld. Gewoonlijk klinkt het als een nieuwsgierige, bijna achteloze vraag, omtrent de bevoegdheid om op te treden als getuige voor Christus. De vraag die dan gesteld wordt luidt: „Hebt u Hem gezien?“

Dat is een vraag die ik een ander nooit gesteld heb. Ik heb mijn broeders van het Quorum die vraag niet gesteld, omdat ik geloof dat het zo heilig en persoonlijk is, dat men een bijzondere inspiratie, ja, een soort machtiging moet hebben om er zelfs maar naar te vragen.

Er zijn bepaalde dingen die eenvoudig te heilig zijn om over te spreken. Dit weten wij in verband met de tempels. In onze tempels worden heilige verordeningen verricht; men wordt er gezegend met heilige verordeningen. En toch spreken we er niet over buiten die gewijde muren, omdat ze zo heilig zijn.

Ze zijn niet geheim, nee, ze zijn heilig; ze moeten niet besproken worden, maar ze moeten gekoesterd, beschermd en geacht worden met de grootst mogelijke eerbied.

Het is mij duidelijk geworden wat de profeet Alma bedoelde:

„... Aan velen is het gegeven de verborgenheden Gods te weten; niettemin wordt hun streng geboden, dat zij slechts dat gedeelte van Zijn woord aan anderen zullen medelen, dat Hij de mensenkinderen verleent volgens de oplettendheid en ijver, die zij Hem betonen.

„Daarom ontvangt hij, die zijn hart verstokt, het kleinste gedeelte van het woord; en aan hem, die zijn hart niet verstokt, wordt het grootste gedeelte van het woord gegeven, totdat het aan hem wordt gegeven de verborgenheden Gods te weten, totdat hij die ten volle begrijpt.“ (Alma 12:9-10.)

Er zijn mensen die in de Kerk getuigenissen horen uitspreken door hoge functionarissen en door leden van de wijken en gemeenten, en allen gebruiken zij dezelfde woorden: „Ik weet dat God leeft; ik weet dat Jezus de Christus is.“ En niemand vraagt: „Waarom kan het niet duidelijker gezegd worden? Waarom zeggen zij het niet uitgebreider en waarom beschrijven zij het niet nader?“

Ons persoonlijk getuigenis wordt gelijk de heilige ervaringen in de tempel. Het is heilig, en als wij eraan gewend zijn het onder woorden te brengen, zeggen wij het op dezelfde manier — wij gebruiken allen dezelfde woorden. De apostelen vertellen het met dezelfde woorden als die peutertje op de zondagsschool of het jeugdwerk. „Ik weet dat God leeft, en ik weet dat Jezus de Christus is.“

We zouden er goed aan doen het getuigenis van de profeten of van de kinderen niet te veronachtzamen, want „Hij deelt Zijn woord door engelen aan de mensen mede, ja, niet alleen aan mannen, maar ook aan vrouwen. Nu, dit is niet alles; aan kleine kinderen worden dikwijls woorden gegeven, die de wijzen en geleerden beschaamd maken.“ (Alma 32:23.)

Sommige mensen zijn op zoek naar een getuigenis dat op een nieuwe, dramatische en andere wijze wordt gegeven.

Het uitspreken van een getuigenis is verwant

aan een liefdesverklaring. De romantici, dichters en verliefde paartjes zijn sinds den beginne op zoek geweest naar indrukwekkender manieren om het te zeggen, te zingen of te schrijven. Ze hebben alle mogelijke bijvoeglijke naamwoorden, overtreffende trappen en poëtische uitdrukkingen gebruikt. En toch is, per slot van rekening, de krachtigste liefdesverklaring de eenvoudige versie van vier woorden.

Voor iemand met eerlijke bedoelingen is het in deze eenvoudige zin uitgesproken getuigenis genoeg, want de Geest geeft getuigenis, en niet de woorden.

Er bestaat een communicatie-kracht die net zo echt en tastbaar is als elektriciteit. De mens heeft methoden uitgevonden om beelden en geluiden door de lucht te zenden om die ergens anders via een antenne op te vangen en nogmaals te laten horen en zien. Die andere soort communicatie kunt u hiermee vergelijken, behalve dan dat ze miljoenen malen sterker is, en het getuigenis dat daaruit voortkomt is altijd de waarheid.

Er is een proces waardoor zuivere intelligentie kan worden overgebracht, zodat wij met een zekerheid te weten kunnen komen die aan geen enkele twijfel onderhevig is.

Ik zei dat er een vraag is die niet licht opgevat mag worden, en die zelfs in het geheel niet beantwoord mag worden indien men niet door de Geest daartoe wordt aangezet. Ik heb anderen die vraag nooit gesteld, maar ik heb hen wel antwoord horen geven op die vraag — echter niet toen die hun gesteld werd. Zij hebben die vraag beantwoord toen de Geest hen daartoe aanspoorde bij heilige gelegenheden, als „de Geest getuigenis geeft.“ (L. en V. 1:39.)

Ik heb een van mijn broeders horen verklaren: „Door ervaringen die te heilig zijn om ze na te vertellen weet ik dat Jezus de Christus is.“

Ik heb een ander horen getuigen: „Ik weet dat God leeft; ik weet dat de Heer leeft. En bovendien: ik ken de Heer.“

Niet hun woorden bevatten de betekenis of de kracht, maar het was de Geest. ... Want wanneer iemand spreekt door de macht van de Heilige Geest, voert de macht van de Heilige Geest het tot het hart der mensenkinderen.“ (II No. 33:1.)

Ik spreek nederig over dit onderwerp, met het aanhoudende gevoel dat ik alleszins de minste ben onder degenen die tot deze heilige functie geroepen zijn.

Ik weet nu dat het getuigenis niet komt door naar tekenen te zoeken. Het komt door vasten en bidden, door activiteit, beproeving en gehoorzaamheid. Het komt voort uit het steunen en volgen van de dienstknechten des Heren.

De eerste president van de Brigham Young Universiteit, Karl G. Maeser,¹ ging met een groep zendelingen de Alpen over. Toen zij een top bereikten, stond hij stil. Hij wees naar beneden, naar een aantal paaltjes die in de sneeuw geslagen waren om de weg te wijzen over de gletscher, en zei: „Broeders, daar ziet u het priesterschap. Het zijn heel gewone paaltjes, net zo gewoon als wij, ... maar de plaats die zij innemen maakt ze tot wat ze voor ons betekenen. Als we afwijken van het pad dat zij aangeven, zijn we verloren.“¹

Het getuigenis is afhankelijk van het steunen van Zijn dienstknechten, zoals we dat hier symbolisch hebben gedaan, en zoals wij dat ook daadwerkelijk moeten doen.

Welnu, ik vraag me met u af waarom iemand als ik wordt geroepen om het heilige ambt van apostel te bekleden. Er zijn zoveel eigenschappen die ik niet bezit. Er ontbreekt zoveel aan mijn dienstbaarheid. Toen ik er over nadacht, heb ik maar één enkel ding ontdekt, één eigenschap waarin de reden schuil kan gaan, en dat is het feit dat ik dat getuigenis heb.

Ik verklaar u dat ik weet dat Jezus de Christus is. Ik weet dat Hij leeft. Hij werd in het midden des tijds geboren. Hij onderwees Zijn Evangelie, werd verhoord, werd gekruisigd. Ten derde dage verrees Hij. Hij is de Eersteling geworden dergenen, die ontslapen zijn. Hij heeft een lichaam van vlees en beenderen. Hiervan getuig ik. Van Hem ben ik een getuige. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

1 Alma P. Burton: *Karl G. Maeser, Mormon Educator* (Deseret Book Co., 1953), blz. 22.

Ik ben altijd blij, mijn broeders, voor het voorrecht met de priesterschap te mogen vergaderen. Zoals ik wel eens eerder heb gezegd, heb ik ontmoeting gehad met hooggeplaatste personen in diverse landen — leiders, directeuren, enzovoorts, maar nooit voel ik me bij zo'n gelegenheid hetzelfde als wanneer ik met de priesterschap vergader.

Toen we naar deze fijne toespraken luisterden en ervan genoten, en toen ik de aanwezigen gadesloeg en dacht aan al die mensen die hier vanavond bijeen zijn gekomen — president Lee zei dat er 170.000 aanwezig zijn — die de vriendschap en broederschap binnen de priesterschap genieten, dacht ik na over de knaap die hier vanavond niet bij ons is, die niet bij deze groep is, omdat hij denkt dat hij niet gewenst is, niet begrepen wordt of niet geliefd is.

In elke wijk zijn er „jongens“ tussen de twaalf en de zeventig jaar die, ondanks het feit dat zij het steeds zullen ontkennen, hunkeren naar aandacht, broederschap en een actief leven in de Kerk.

Laten wij leiders, en ieder van ons, er steeds aan denken en nooit vergeten dat iedereen op zoek is naar geluk. Iedereen wil gelukkig zijn. Het is ons grote voorrecht en onze taak om hun de weg naar geluk en succes te wijzen. Vaak is iets kleins, een geringschattende opmerking of misverstand er de oorzaak van dat iemand inactief wordt. Er zijn mensen die ontmoedigd raken en inactief worden doordat zij zich verwaarloosd voelen of beledigd zijn; of ze hebben zich schuldig gemaakt aan de een of andere overtreding, en als gevolg daarvan hebben zij dan het gevoel

dat zij buiten spel staan of dat er geen plaats voor hen is, dat zij niet waardig of gewenst zijn. Zij voelen zich verloren en menen dat zij geen vergeving kunnen ontvangen. Wij leiders moeten hun laten weten en hun inprenten dat wij hen liefhebben, en we moeten hun doen begrijpen dat de Heer hen liefheeft, dat de Heer hen zal vergeven als zij zich waarlijk willen bekeren.

In de Verenigde Staten bestaat een oud lied, „Where is my wandering boy tonight?“ (Waar dwaalt mijn jongen vanavond rond?), en ik vroeg me af of dat niet zo gewijzigd zou kunnen worden dat het meer voor ons betekent: „Why is my boy wandering tonight?“ (Waarom dwaalt mijn jongen vanavond rond?)

Als allen die vanavond naar de algemene conferentie luisteren, en die vanmiddag en vanmorgen hebben geluisterd, gehoor geven aan de hun gegeven instructies, zijn zij geen dwalende jongens.

Maar soms dwalen jongens af door de manier waarop zij behandeld zijn, zoals ik reeds zei, of door de manier waarop zij verwaarloosd zijn; doordat zij het gevoel hebben dat zij niet gewenst zijn.

De Heer gaf ons de gelijkenis van het verloren schaap, en ik wil die nu graag voorlezen, omdat ik haar van groot belang acht:

„En al de tollenaars en de zondaars naderden tot Hem, om Hem te horen.

„En de Farizeën en de Schriftgeleerden murmureerden, zeggende: Deze ontvangt de zondaars, en eet met hen.

„En Hij sprak tot hen deze gelijkenis, zeggende: „Wat mens onder u, hebbendé honderd schapen;

Zoek naar de dwalenden

*„Want ik heb mijn
schaap gevonden, dat verloren was.”*

DOOR PRESIDENT N. ELDON TANNER
Tweede Raadgever in het Eerste Presidentschap

en één van die verliezende, verlaat niet de negen en negentig in de woestijn, en gaat naar het verlorene, totdat hij hetzelfde vinde?

„En als hij het gevonden heeft, legt hij het op zijn schouders, verblijd zijnde.

„En te huis komende, roept hij de vrienden en de geburen samen, zeggende tot hen: Weest blijde met mij; want ik heb mijn schaap gevonden, dat verloren was.

„Ik zeg ulieden, dat er alzo blijdschap zal zijn in den hemel over één zondaar, die zich bekeert, meer dan over negen en negentig rechtvaardigen, die de bekering niet van node hebben.” (Lukas 15:1-7.)

Iedere bisschop, iedere ringpresident, iedere leider van welke organisatie kent wel iemand die aandacht nodig heeft, en u en wij hebben de taak dat verloren schaap te gaan zoeken. Als wij vanavond zouden weten dat ergens een jongeman verdwaald was, als iemand wist dat er ergens iemand op het punt stond te verdrinken, zouden we geen ogenblik aarzelen om al het mogelijke te doen om die persoon te redden, om de verdwaalde, de drenkeling te redden. Deze jongere en oudere mannen die niet actief zijn in de Kerk, die van de Kerk zijn afgedwaald door inactiviteit of een andere oorzaak, hebben uw hulp en aandacht net zo hard nodig. Zij hebben onze gebeden en welwillendheid nodig, en niets zal ons meer vreugde en geluk brengen dan te zien dat zij weer actief worden.

Door er één te redden, kunnen we waarschijnlijk een heel gezin redden. We kunnen zelfs een hele generatie redden. Door er één te verliezen, verliezen we waarschijnlijk niet alleen die ene persoon, maar een gezin en het nageslacht ervan. Het is een grote verantwoordelijkheid. Enkelen van ons zijn schijnbaar al heel blij als er 40 tot 70 procent van de leden aanwezig is. Als 40 procent van de leden bij u wel aanwezig is, is 60 procent niet aanwezig. En als er bij u 70 procent wel aanwezig is, is er nog steeds 30 procent niet

aanwezig, en dat zijn juist de mensen die uw aandacht nodig hebben en ze hebben die hard nodig.

Ik was diep onder de indruk toen ik een keer een ringconferentie bijwoonde waar men de bisschop vroeg het woord te nemen. Toen hij sprak sprongen hem de tranen in de ogen en het spreken viel hem moeilijk toen hij uitbracht: „Ik wil hier vanavond tijdens deze vergadering mijn huisonderwijzer mijn erkentelijkheid betuigen. Ik was een inactieve, meerderjarige drager van het Aäronisch Priesterschap, en deze huisonderwijzer is met mij aan het werk geweest. Ik wilde hem eerst niet ontvangen; in feite heb ik eerst geweigerd, maar hij bleef volhouden tot ik hem ten slotte binnenliet, zodat hij mij kon onderwijzen. En hier sta ik nu, als zijn bisschop. Ik wil hem mijn grote dank betuigen.” Dank de Heer voor zulke waardige mannen, die niet nalaten te doen wat in hun macht ligt om de dwalenden te redden.

Ik geloof dat ik u wel eens heb verteld over die ervaring die ik zelf eens heb gehad. Toen ik ringpresident was bezocht ik eens een jongeman; het was een zeer capabele man; hij had de landbouwhogeschool doorlopen en voor ons welzijnscomité hadden we een agrarisch adviseur nodig. Hij was geen actief lid van de Kerk. Ik wist dat hij het Woord van Wijsheid niet naleefde, maar ik belde hem op om hem te vragen een keer met me te gaan lunchen, en toen we zaten te praten vertelde ik hem wat ik van hem verlangde. Ik zei: „U bent degene die het beste voorbereid is op dit werk en u hebt er de meeste capaciteiten voor. Wij hebben u nodig en voor u is het nodig dat u weer actief wordt.”

We zaten eens poosje te praten en hij zei: „Tja, president Tanner, u weet dat ik het Woord van Wijsheid niet naleef.”

Ik zei: „Maar u kunt het toch wel, nietwaar?” Misschien was dat niet sportief.

En hij zei: „President, zo benadert u het van een:

heel andere kant. Mijn bisschop kwam vorige maand bij me en hij vroeg me of ik een functie in de wijk wilde bekleden. Ik vertelde hem dat ik me niet aan het Woord van Wijsheid hield, en hij zei: „Nu, dan zullen we iemand anders moeten zoeken.“

Ik praatte dus nog wat met hem door en ik zei: „Luister eens, broeder, u heeft activiteit in de Kerk nodig, maar wij hebben u nodig; wij hebben u werkelijk nodig.“

Nadat we nog een poosje hadden gepraat, zei hij: „Bedoelt u dat ik zelfs geen kopje koffie mag drinken als ik zo'n functie accepteer?“

Ik zei: „Dat is nu precies wat ik bedoel. Elke leider moet voor het volle pond leider zijn, en u moet het goede voorbeeld geven. Als u zitting neemt in het ring-comité, verwachten wij van u dat u het Evangelie naleeft zoals een mens het moet naleven.“

Hij zei: „Nou, ik moet er nog even over nadenken.“

Ik zei: „Goed, denkt u er eens over. Maar bedenkt wel dat u activiteit nodig heeft, en wij u nodig hebben.“

Hij zei: „Goed, ik laat het u nog wel weten.“

De volgende dag hoorde ik niets van hem. De daarop volgende dag ook niets, en de dag daarop hoorde ik niets van hem, en de dag daarop niet, en de dag daarop niet — en zelfs op de zesde dag hoorde ik niets van hem. En ik dacht: Hij wil zeker niet toegeven dat hij het Woord van Wijsheid niet kan gehoorzamen.

Op de achtste dag belde hij me op. Hij zei: „President Tanner, wilt u me nog steeds voor die functie hebben?“

Ik zei: „Ja, daarom heb ik u laatst opgebeld en heb ik het met u besproken.“

Hij zei: „Dan doe ik het, op uw voorwaarden.“

En hij deed het, en op mijn voorwaarden. Hij was vrijgezel, maar hij was ergens in de dertig. Hij werd actief, en er was een jonge vrouw die ring-presidente was van, de OOV, een geweldige jonge vrouw, en hij ontmoette haar, leerde haar heel goed kennen, werd verliefd op haar en trouwde haar.

En toen werd hij bisschop, en daarna werd hij lid van de hoge raad, en daarna werd hij lid van het ringpresidentschap. Weet u, de wetenschap dat die jongeman actief werd heeft me veel voldoe-

ning gegeven, en ook zijn gezin is actief. Hij heeft nu kinderen die ook actief lid zijn.

Broeders, ongeacht wie of waar we zijn, we moeten ons ervan bewust zijn dat daar ergens een jongen, een jongeman of een oudere man is die niet actief is, en die wel actief wil zijn, als wij maar een manier vinden om zijn belangstelling op te wekken en om hem te doen beseffen dat hij wel actief wil zijn.

Broeders: ik daag alle bisschoppen uit te besluiten om binnen de komende maand op zeer actieve wijze een jongeman tot activiteit te brengen; en hetzelfde geldt voor alle raadgevers; en voor alle mannen die in die wijk of ring een functie bekleden geldt hetzelfde. Broeders, in uw leven is niets van meer belang dan het redden van zielen. We hebben programma's en uitgewerkte plannen voor leraren, en we geven hun leermiddelen, en al die dingen zijn er om te zorgen voor degenen die wel aanwezig zijn bij vergaderingen, maar ik vrees dat we maar al te vaak degenen die niet altijd komen vergeten, verwaarlozen en negeren, en we vinden het al mooi dat we kunnen zeggen dat 50 of 60 procent aanwezig was.

Al die percentages en cijfers interesseren me niet, maar die jongen of jongeman die buiten spel staat interesseert me wel. Ik vraag u, broeders, iedereen die het priesterschap Gods draagt en vooral degenen onder u die een functie in de Kerk bekleden, te doen wat de Heer zegt, namelijk dat verloren schaaap gaan zoeken, hem terug brengen naar de kudde, zodat u zich met hem kunt verheugen wanneer u uw hemelse Vader ontmoet.

En u, jongemannen: verdwaald zijn is helemaal niet leuk, en u kunt zorgen dat u niet verdwaalt door uw priesterschap in ere te houden en door jongens te helpen die moeite hebben met het in ere houden van hun priesterschap, opdat zij gelukkig mogen zijn.

Ik getuig tot u, broeders, dat wij het priesterschap Gods dragen. Dit is Zijn Kerk en koninkrijk. Hij draagt ons op onze medemensen te redden en te helpen. Moge het zo zijn dat wij het op een voor hen aanvaardbare manier doen, die ons vreugde zal schenken en ons zal helpen om op het eeuwige leven voor te bereiden. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

De mens kan het met geleend licht niet volhouden

Als men de ringen overal in de Kerk bezoekt en de trouwe, toegewijde dienst van u, broeders en zusters, aanschouwt, raakt men onder de indruk van uw oprechte bereidwilligheid om de Heer te dienen en uw medemensen te helpen.

Dit verlangen om te dienen is gebaseerd op de vaste overtuiging dat het werk waaraan u bezig bent waarlijk het werk des Heren is. Die overtuiging wordt getuigenis genoemd, een dwingende, stuwende kracht, die resulteert in rechtvaardige daden en positieve handelingen. Als men deze toegewijde dienst gadeslaat, komt men tot de conclusie dat de kracht van de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, die eraan ten grondslag ligt, vervat is in het getuigenis van elk lid afzonderlijk. Elk lid van de Kerk heeft het recht te weten dat God, onze hemelse Vader, leeft; dat Hij niet dood is. Ook heeft hij het recht te weten dat onze oudste Broeder, Jezus Christus, de Heiland en Verlosser van de wereld is en dat Hij voor ons de weg heeft vrijgemaakt, omdat wij, door onze eigen daden, verlossing en verhoging kunnen ontvangen en eens weer in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader kunnen verblijven. Deze zekerheid en dit getuigenis moeten in volle ernst worden nagestreefd. Heber C. Kimbal, een raadgever van president Brigham Young, waarschuwde de heiligen in 1856 dat er vele beproevingen zouden volgen om hun geloof op de proef te stellen; dat de tijd zou komen dat geen enkele man of vrouw het zou kunnen volhouden met geleend licht. Iedereen moest zelf kennis verwerven aangaande de waarheid en geleid worden door het licht binnenin hem.

President McKay verzekerde een groep jonge mensen dat kennis van de waarheid en een getuigenis van het Evangelie tot hen zou kunnen komen, als zij zelfs in hun jeugd reeds één belangrijke les zouden leren; „Dat zuiverheid van hart, en een oprecht hart dat elke dag de leiding van de Heiland zoekt, zullen leiden tot een getuigenis van de waarheid van het Evangelie van Christus...” Deze raad houdt in dat men door een rein leven en gebed een getuigenis kan verwerven.

Joseph Smith had een groot geloof, hoewel hij nog maar een jongen was, en hij riep onze hemelse Vader aan om een antwoord te krijgen op een probleem waar hij zich oprecht bezorgd over maakte. Hij werd gezegend met een persoonlijk bezoek van onze hemelse Vader en de Heer Jezus Christus.

Saulus van Tarsus, die de volgelingen van Jezus vervolgde, werd de apostel Paulus, die Christus verdedigde nadat hem op weg naar Damascus iets aangrijpends was overkomen. Er straalde licht uit de hemelen, en hij hoorde een stem zeggen: „Saul, Saul! wat vervolgt gij Mij?” En hij antwoordde: „Wie zijt Gij, Heere?” En de Heer antwoordde: „Ik ben Jezus, die gij vervolgt. Het is u hard, de verzenen tegen de prikkels te slaan.” (Hand. 9:3-5.) Deze twee voorvallen waren zeldzame manifestaties, maar de indruk die de Heilige Geest achterlaat kan even diep en duurzaam zijn. President Joseph Fielding Smith heeft eens gezegd: „Daarom laat zelfs het zien van de Heiland niet zo'n diepe indruk in de gedachten achter als het getuigenis van de Heilige Geest tot de geest... De indrukken op de ziel, die van de Heilige Geest afkomstig zijn, zijn veel

DOOR OUDERLING HENRY D. TAYLOR
assistent van de Raad der Twaalfen

*„Elke mens moet zelf de waarheid leren
kennen en geleid worden
door het licht binnenin hem.”*

belangrijker dan een visioen. Juist wanneer de ene geest tot de andere spreekt is de indruk op de ziel veel moeilijker uit te wissen.” (Seek Ye Earnestly [Deseret Book Co., 1970], blz. 213—214.)

Dit feit wordt tevens geïllustreerd door de ervaringen van de drie getuigen van het Boek van Mormon. Alle drie — Oliver Cowdery, David Whitmer en Martin Harris — zagen de engel, zagen en betastten de gouden platen waarvan het Boek van Mormon werd vertaald, en zij hoorden de stem van de Heer verklaren dat het verslag waar was. Maar toch werden zij later de leiders ontrouw; zij hadden ongenigheid met hen en vervielen in ongelooft en avalligheid. Maar de indruk van de Geest was zo onuitwisbaar, dat niet één van hem ooit zijn getuigenis verloochend heeft dat nog steeds in elk exemplaar van het Boek van Mormon afgedrukt staat. Het getuigenis van de zachte stem, die tot ons diepste innerlijk fluistert, is meer waard dan uiterlijke tekenen of manifestaties.

Toen Lorenzo Snow, de vijfde president van de Kerk, als jongeman in Kirtland in de staat Ohio woonde, werd hij in 1836 bekeerd en gedoopt. Hij had de leringen van de zendelingen vlijtig en nauwgezet vergeleken met die van de Heiland. Toen hij ervan overtuigd raakte van de waarheid van het Evangelie, streefde hij naar doop door onderdompeling.

Na zijn bevestiging keek hij voortdurend uit naar een bevestiging van het feit dat hij de Heilige Geest had ontvangen. Twee of drie weken na zijn doop bedacht hij dat hij nog steeds geen getuigenis van de waarheid had ontvangen. Hij voelde zich niet op zijn gemak, legde zijn boeken opzij, liep

het huis uit en zwierf door de velden. Een sombere geest en een onbeschrijflijke wolk van duisternis schenen hem te omhullen. Hij had de gewoonte tegen het einde van de dag naar een eenzaam bos in de buurt te gaan om in het verborgene te bidden. Die avond voelde hij zich hiertoe niet geroepen. De stemming om te bidden was verdwenen en de hemel leek als koper boven zijn hoofd. Maar, vastbesloten niet van zijn dagelijkse gewoonte af te wijken, zocht hij de gebruikelijke plek op en knielde neer in ernstig gebed.

„Nauwelijks had ik mijn mond geopend om te proberen te bidden,” herinnerde president Snow zich, „of ik hoorde een geluid, vlak boven mijn hoofd, als het ruisen van een zijden kleed, en onmiddellijk daalde de Geest Gods op mij neer; Hij omhulde me geheel, vervulde mij van mijn kruin tot mijn voetzolen, en o, wat voelde ik me verheugd en gelukkig! De bijna ogenblikkelijke overgang van een dichte wolk van verstandelijke en geestelijke duisternis naar een glans van licht en kennis is met geen woorden te beschrijven. . . . Toen ontving ik volmaakte kennis van het feit dat God leeft, dat Jezus Christus de Zoon van God is en van de herstelling van het Heilig Priesterschap en de volheid van het Evangelie. Het was een volmaakte doop — een voelbare onderdompeling in het hemelse beginsel of element, de Heilige Geest; en de uitwerking ervan op elk deeltje van mijn lichaam was zelfs nog werkelijker en tastbaarder dan de onderdompeling in water.” (Eliza R. Snow: *Biography and Family Record of Lorenzo Snow*, blz. 8.)

Op deze wijze ontving broeder Snow geruststellende zekerheid toen de

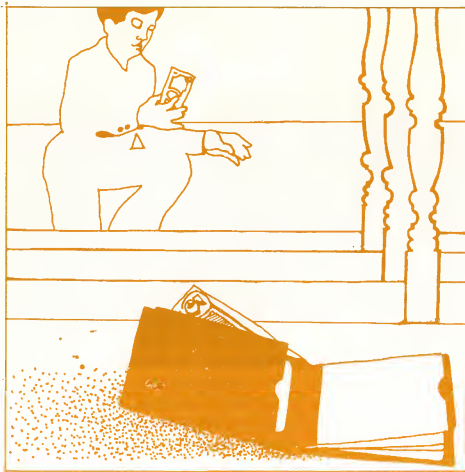
Geest des Heren op hem neerdaalde, en de Heilige Geest zegende hem met een getuigenis dat tot het einde van zijn aardse bestaan bij hem bleef.

Een getuigenis is een geschenk van God dat van onschatbare waarde is. Maar zelfs als iemand door de Heilige Geest misschien een getuigenis krijgt, wil dat nog niet zeggen dat het stand blijft houden als die persoon zich niet voortdurend inspant om dat getuigenis levend te houden. Verworven getuigenissen mogen niet verloren gaan door zorgeloosheid, onverschilligheid en/of verwaarlozing.

Getuigenissen moeten gevoed en gekoesterd worden. President Lee gaf u de wijze raad: „Als wij niet elke dag in de Schriften lezen wordt ons getuigenis oppervlakkiger, ons geestelijk leven zal zich dan niet verdiepen.” (Seminarie voor regionale vertegenwoordigers van de Twaalf, 12 december 1970.)

Toen de Heiland in de tempel aan het onderwijzen was, ondervroegen Joodse leraren Hem over de bron van Zijn leer, die in hun ogen ontstellend was. Waar kwam Zijn wijsheid vandaan? Jezus beantwoordde hun verontruste vragen aldus: „... Mijn leer is Mijne niet, maar Desgenen, Die Mij gezonden heeft. Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Joh. 7:16-17.)

Het antwoord van de Heer was direct, en het is voor ons evenzeer van toepassing als voor de mensen tot wie Hij sprak. Als wij de wil des Vaders willen doen en Zijn geboden onderhouden, zal de Heilige Geest ons de waarheid bekend maken — zo eenvoudig is het nu. Dat 'dit ons deel moge zijn bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

Eerlijkheid e

DOOR OUDERLING DELBERT L. STAPLEY
van de Raad der Twaalfen

Het eerste gedeelte van het dertiende Artikel des Geloofs luidt: „Wij geloven eerlijk te moeten zijn.“ Eerlijkheid heeft vele betekenissen, zoals integriteit, oprechtheid, waarheidsgetrooutheid, rechtvaardigheid, eerzaamheid, deugzaamheid, rein leven, moreel hoogstaand karakter en oprechtheid in de omgang met anderen.

Deze beginselen zijn deugden die de ware heilige der laatste dagen moet bezitten.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen staat voor de hoogste idealen, beginselen en normen die de mens kent. Er bestaat niets aan de Kerk, haar leer of hetgeen zij vertegenwoordigt, waar wij ons voor hoeven te schamen. De Kerk heeft onmetelijke invloed ten goede op het leven van mannen en vrouwen overal ter wereld.

De Schotse dichter Robert Burns, heeft gezegd: „Een eerlijk mens is het edelste werk van God.“ Nu heden

ten dage eerlijkheid en integriteit onder hooggeplaatsten op een laag peil staan en verloren gegane deugden worden, moet een bepaalde groep deze beginselen vol ijver onderwijzen, in praktijk brengen en hoog houden als essentiële karaktertrekken van de mens. Het is van steeds groeiend belang dat de mensen die onze bestemming bepalen volkomen integer zijn, want anders vallen de vrijheden in dit land ten offer. De berichten over oneerlijkheid, geknoui en corruptie in regenererings-, zaken-, beroeps- en bankkringen in het leven van onze natie (de Verenigde Staten) belemmeren onze positie en kracht als leider van de wereld.

In alle nederigheid en oprechtheid moeten wij een macht erkennen die hoger is dan de onze, en die de oorsprong is van een positieve fatsoenscode die ons leven gewicht en een doel geeft. Wij moeten ook eens en voor altijd bedenken dat eerlijkheid,

respect en eer als zodanig niet te koop zijn. Het zijn bestanddelen die u en ik en alle mensen in hun dagelijks leven dienen te brengen.

Thomas Carlyle, heeft eens gezegd: „Maak van uzelf een eerlijk mens, dan kunt u er zeker van zijn dat er weer een schelm minder op de wereld is.“ Kan een man werkelijk eerlijk zijn zonder een goed mens te zijn, of kan een man werkelijk goed zijn zonder een eerlijk mens te zijn? Blijkbaar moet eerlijkheid bij ons zelf beginnen, want anders kunnen wij die eigenschap niet in anderen herkennen. Wij zien de dingen niet zoals zij zijn, maar zoals wij zijn. Ieder van ons heeft de verantwoordelijkheid om zelf eerlijk te zijn — eerlijk in zaken en in de omgang met anderen, eerlijk in ons lidmaatschap van de Kerk, eerlijk in het onderhouden van Gods geboden.

Over de zonen van koning Mosiah werd gezegd: „...het waren waarheidslievende en ernstige mensen, want hun was geleerd de geboden van God te bewaren en oprecht voor Hem te wandelen.“ (Alma 53:21.)

De kans is groot dat eerlijkheid en integriteit als volmaakte deugden van ouders het erfdeel en de rijke zegening worden van hun kinderen. Ouders kunnen hun kinderen echter niet iets geven dat zij zelf niet bezitten. Al die hoge idealen en beginselen die deel uitmaken van de leer van het Evangelie, en alle deugden die een

n integriteit

*„Eerlijkheid tegenover zichzelf,
anderen en God
is absoluut noodzakelijk.”*

goed karakter en een goed leven bewerkstelligen, moeten in ieder van ons vervolmaakt worden. Door die vervolmaking worden ze een integreerend deel van ons karakter, en als wij ouders worden kunnen deze deugden gemakkelijker op onze kinderen worden overgebracht. In Spreuken lezen we: „De rechtvaardige wandelt steeds in zijn oprechtheid; welgelukzalig zijn zijn kinderen na hem.” (Spr. 20:7.) Wat is deze uitspraak toch waar en elementair!

Zijn wij, ouders, eerlijk tegenover onze kinderen? Horen zij ons leugentjes om bestwil vertellen om ons aan bepaalde verantwoordelijkheden te onttrekken? Kunnen wij het hun bijzonder kwalijk nemen als zij het voorbeeld van hun dwalende ouders volgen? De leidraad voor ouders vinden we in de Leer en Verbonden: „En zij moeten hun kinderen eveneens leren te bidden en oprecht voor de Here te wandelen.” (L. en V. 68:28.)

Teneinde kinderen te leren oprecht te wandelen moeten de ouders het goede voorbeeld geven. Echtgenoten en echtgenotes, bent u oprecht en trouw jegens uw wederhelft? Leidt u een moreel verantwoord en rein leven? Wij kunnen het ons niet veroorloven de zonde te steunen. Als wij dat wel zouden doen, zouden wij onze eeuwige zaligheid en die van onze kinderen in gevaar brengen. Wij moeten oprecht voor de Here wandelen en tot

in de kleinste dingen volkomen eerlijk zijn, en aldus gezegend zijn met een groot moreel en ethisch besef dat al onze daden beheerst.

George Elliot, een negentiende-eeuwse Engelse Schrijfster, zei: „Er is slechts één mislukking in het leven mogelijk, en dat is dat men niet zo eerlijk is als men naar beste weten zou kunnen zijn.”

Ons hele leven lang moeten wij niet alleen de vergissingen die in ons nadeel gemaakt zijn rechtzetten, maar ook de vergissingen die voor ons voordeel betekenden. Dat lijkt heel eenvoudig, maar het is toch voor het ontsplooiën van het karakter van het grootste belang, want kleine slipper-tjes leiden tot ernstiger fouten en twijfelachtige praktijken. Hoe vaak bent u een winkel ingegaan en hebt u teveel wisselgeld teruggekregen? Dat gebeurt heel vaak. Het gebeurt ook wel dat u te weinig wisselgeld terugkrijgt. Men laat nooit een gelegen-

heid voorbijgaan om de aandacht te vestigen op een vergissing die nadelig uitvalt, doch ware, volmaakte eerlijkheid moet van twee kanten komen. Als we werkgevers zijn, zijn we dan eerlijk jegens onze werknemers? Gelden de regels voor iedereen, of worden er uitzonderingen gemaakt en gelden die uitzonderingen dan steeds voor hetzelfde groepje mensen?

Als we werknemers zijn, werken we dan het volle aantal uren? Maken we op eigen gelegenheid onze middag-pauze wat langer of gebruiken we tijd om onder valse voorwendsels onnodige boodschappen te doen? Geven wij in de omgang met onze medemens meer dan er verwacht wordt, of proberen we er met zo weinig mogelijk dienstbaarheid af te komen?

Jagen we als zakenlieden de prijzen op om wat extra winst te maken waarop we geen recht hebben, in de veronderstelling dat toch niemand het merkt? Hoewel iemand er schijnbaar

ongestraft dergelijke praktijken op na kan houden, is hij toch zeer zeker op de hoogte van zijn eigen oneerlijkheid, evenals degenen die hij bedrogen heeft. Bedriegen is een vorm van oneerlijkheid. Zowel de persoon zelf als de mensen om hem heen worden erdoor geschaad.

En u, leraren, bent u eerlijk met de cijfers die u geeft? Geeft u het cijfer dat de leerling verdient, of laat u persoonlijke zaken een woordje meespreken? Gegoochel met cijfers en het negeren van spelregels tijdens wedstrijden zijn oneerlijke daden en dienen te worden vermeden. Als winnen belangrijker wordt dan het karakter en de geestelijke waarden die deze activiteiten moeten bevorderen, dan mankeert er iets aan de leiding. Wij mogen onszelf niet rechtvaardigen als we iets doen dat buiten de wet of buiten de regels valt. Wetten en regels maken iemand niet tot een eerlijk mens. Slechte praktijken moedigen de jongeren aan tot oneerlijkheid. Juist de kleine en schijnbaar onbelangrijke handelwijzen leiden tot ernstiger oneerlijke gewoonten, eerloosheid en gebrek aan morele integriteit. Wij moeten in het hart en karakter van een mens de deugden inprenten, die hij zo hard nodig heeft om op een eerbare wijze de problemen van het leven onder ogen te zien.

En wat de leerlingen en jongeren aangaat: luisteren wij eerlijk en oprecht naar hun wensen en behoeften? Proberen wij hen werkelijk te begrijpen, of geven wij hun wat zij volgens ons behoren te hebben?

En degenen onder ons die in kerkelijke organisaties lesgeven — leven we eerlijk na wat we onderwijzen, of hanteren we een dubbel moraal? Onlangs merkte men dat een jonge, gehuwde leraar in een bijzonder korte mini-jurk in de Kerk verscheen. Kan zij in oprechtheid de kledingnormen van de Kerk onderwijzen, terwijl zij zich er zelf niet aan houdt? Shakespeare heeft het zo duidelijk gezegd: „Maar bovenal: wees steeds trouw aan uzelf, en daaruit volgt als op de dag de nacht, dat gij dan jegens nie-

mand vals kunt zijn.” (*Hamlet*, Bedrijf I, toneel 3.)

Het levensdoel van een mens moet een voorbeeld zijn van eerlijkheid en oprechtheid. Men moet zich steeds aan zijn afspraken houden en bereid zijn voor zijn eigen fouten te boeten. Eerlijkheid en integriteit zijn de bouwstenen voor vertrouwen en vriendschap, verzekeren een mens van de goodwill en steun van anderen, en leveren zodoende vaak voldoende schenkende winst op. Als iemand de eerlijkheid en integriteit van een ander ziet, zal hij zijn uiterste best doen om een zo oprechte en betrouwbare persoon te helpen.

Vele jaren geleden kreeg een jongen al op heel jeugdige leeftijd een les in eerlijkheid van zijn vader. Toen hij nog maar een kleine jongen was ging hij naar de winkel die het eigendom was van zijn vader en diens twee compagnons. Hij wilde graag een zakmes hebben, en hij pakte er een uit een vitrine. Dit kwam zijn vader ter ore. Hij bracht de jongen terug naar de vitrine en liet hem het mes terugleggen. Toen maakte hij hem duidelijk dat hij twee compagnons had en dat het zakmes voor twee derden hun eigendom was. Hoewel die jongen zijn zoon was, wilde dat nog niet zeggen dat hij het recht had iets uit de winkel te halen, omdat die niet geheel aan zijn vader toebehoorde. Deze vader was eerlijk en recht door zee in zijn handelen; hij was een integer mens. Als hij een koop of overeenkomst bedong, hield hij zich aan de afspraak, wat het hem ook mocht kosten. Hij had de naam eerlijk met mensen om te gaan. Voor hem was deze eigenschap belangrijker dan geld.

Men kan vele zonden door de vingers zien, maar de zonde van oneerlijkheid is het moeilijkst te vergeven. We staan medelevend tegenover de zwakheden van de mens en tolerant in onze relaties met hen, maar nooit wordt het vertrouwen meer geschaad en beschaamd, dan wanneer we te maken hebben met een oneerlijk persoon.

George Washington benadrukte de

eerlijkheid aldus: „Ik hoop dat ik altijd genoeg standvastigheid en deugzaamheid zal hebben om de reputatie te kunnen behouden die ik het meest benijdenswaardig vind, namelijk die van een eerlijk mens.”

Hoe kan men over eerlijkheid spreken zonder melding te maken van een gebeurtenis die aan de kruisiging van de Heiland voorafging? Toen Jezus voor Pilatus gebracht werd om door de hogepriesters en schriftgeleerden verhoord te worden, kon Pilatus de Heiland aan niets schuldig bevinden, maar hij was bereid degenen die het op Zijn leven voorzien hadden te vreden te stellen, omdat hij prestige meer waard achtte dan eerlijkheid en integriteit, en daarom zwichtte hij voor hun eisen.

Broeders en zusters, wij horen bij de ware Kerk van Christus. Lidmaatschap van die kerk is een glorierijk voorrecht, een prachtige kans en een zegen. Vooral wij moeten standvastig de openbaringen, die de Heer heeft gegeven om Zijn kinderen te leiden, steunen. Laten wij in al onze daden en relaties die beginselen, idealen, normen en verbonden trouw blijven. Laten we oprecht en eerlijk zijn en ten volle naleven wat wij leren.

Ja, „wij geloven eerlijk te moeten zijn.” Wij geloven ook „oprecht, kuis, welwillend, deugdzzaam” te moeten zijn „en goed te moeten doen aan alle mensen.”

Ik ben vast overtuigd, broeders en zusters, van de waarheden van het Evangelie van Christus. Ik weet dat wij ze hebben ontvangen om erdoor geleid te worden, om ons eigen bestwil en tot zegen en verlossing van alle mensen.

Ik getuig tot u van deze dingen. Ik weet dat wij in alle relaties met onze medemensen als Christus moeten zijn. Dan zullen wij het goede voorbeeld geven en goede dienstknechten zijn van de Heer en Heiland, Jezus Christus. Dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

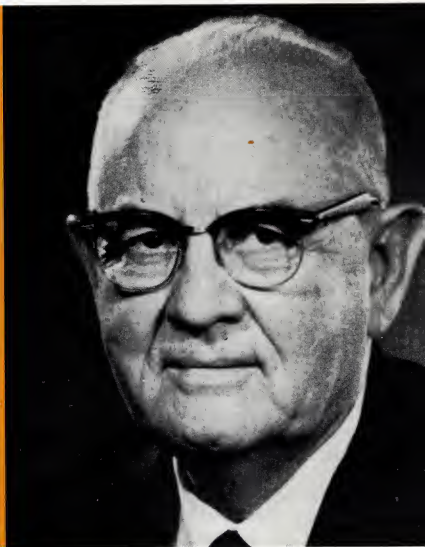

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN JANUARI 1972

SPENCER W. KIMBAL

Van vriend tot vriend

Toen ik een jaar of vijf, zes was, had ik heel wat karweitjes op te knappen. Een van de belangrijkste werkjes was elke dag tegen zonsondergang eieren rapen.

We woonden op een boerderijtje aan de zuidrand van Thatcher in de staat Arizona. Ons huis stond op de hoek, en naar het zuiden en het oosten

strekten zich landerijen uit. Achter het huis waren de waterput, de pomp, de windmolen, een groot houten waterreservoir voor onze watervoorraad, de gereedschappenshuur, en nog iets verder naar achter stond een heel grote stapel hout.

Dan kwamen de varkenshokken, de omheiningen voor het vee, de hooi-

bergen en de graanschuur. Dit waren voor de kippen allemaal ideale plekjes om hun eieren te verstoppert, dus het was voor een jongen bepaald geen peuleschilletje de verborgen nesten met eieren te vinden. Door de ervaring werd ik een goede speurder. Ik ging er dan ook elke avond met de tamelijk grote emmer op uit om het erf af te zoeken, en dan bracht ik de eieren naar huis. Op een dag ging mijn moeder met ons, de drie jongste kinderen, een lange wandeling maken. We liepen langs de stoffige weg naar het huis van de bisschop, met Fannie in de kinderwagen en Alice die de wagen vasthield. Ik droeg de emmer met eieren.

Toen we zo aan het wandelen waren, zei ik: „Ma, waarom brengen we die eieren naar de bisschop?”

Ze antwoordde: „Omdat dit de eieren voor de tiende zijn, en de bisschop neemt voor onze hemelse Vader onze tiende in ontvangst. Je weet nog wel dat ik je elke avond, als je de eieren binnen had gebracht, de eieren heb laten tellen. Het eerste ei gaat in een kleine mand, en de volgende negen gaan in een grote mand. Dan brengen we de grote

mand eieren naar de winkel en daar krijgen we er een „tegoedbon” voor. Met de „tegoedbon” kopen we schoenen en eten en kleren voor het gezin, en het kleine mandje eieren brengen we naar de bisschop.”

De wet betreffende de tienden leerde ik voor het eerst van mijn moeder.

Ten westen van ons huis lag onze akker, en ik reed op het paard, terwijl Vader de grond ploegde. Op een deel van de akker werden aardappelen verbouwd, en de verse, vruchtbare grond bracht een overvloed aan aardappelen voort. Op een dag zei Pa tegen Alice en mij: „Er zijn veel meer aardappelen dan we kunnen gebruiken. Als jullie er wat van willen verkopen, mogen jullie je gang gaan.” Dus ik groef de aardappelen met een rooivork op en Alice haalde er het zand en de klei af. We deden ze in een doos in mijn rode karretje en sleepten ze naar het Brinkerhoff Hotel.

Zuster Brinkerhoff was een heel aardige vrouw, maar we waren eerst nog wel een beetje bang toen we onze aardappelen probeerden te verkopen. Ze kocht zomaar onze hele doos vol. Ik geloof dat we voor die hele lading zes gulden kregen.

Toen we het geld aan Pa lieten zien, vroeg hij: „Wat gaan jullie ermee doen?” We legden uit dat we het zouden verdelen om er daarna ijs, popcorn en snoep voor te kopen. Toen vroeg hij: „En jullie tiende dan?” We hadden zo weinig geld verdiend dat we helemaal ons lesje met de eieren waren vergeten, maar hij legde het ons nog eens uit. Daarna liepen we de boomgaard door en

kropen door een gat in het kippegaas om elk onze drie dubbeltjes naar de bisschop te brengen, en hij gaf ons een kwitantie voor onze tiende.

We hadden een boomgaard met allerlei fruitbomen die een groot deel van onze voeding uitmaakten, maar het betekende ook hard werken voor kleine jongens. De perziken waren groot en verrukkelijk, en toen Ma onze provisiekast vol had staan met weckflessen met vruchten voor de winter, besloot Pa dat we er wat van moesten verkopen. Ik was toen ongeveer twaalf en Alice tien, en weer waren we handel aan het drijven.

Ik klom bovenin de bomen en plukte de grootste, kleurrijkste perziken en Alice legde ze in de kisten. Ik stapelde ze netjes op de kar en we reden het lange eind van ongeveer acht kilometer naar Pima, waar veel van de goede vrouwen de vruchten kochten, en we gingen al gauw weer naar huis. Toen we onze stuivers, dubbeltjes en kwartjes telden, kwamen we tot de ontdekking dat we vijftien gulden hadden. Het kerstfeest stond voor de deur, en we praatten dan ook opgewonden over cadeautjes voor ons grote gezin.

Toen we thuis kwamen en vol trots ons geld op tafel legden, herinnerde Pa ons weer: „Hebben jullie uitgerekend hoeveel tiende jullie moeten betalen?" En natuurlijk moesten we dus iets zuiniger aan doen voor de kerstcadeautjes die we wilden kopen. Zodra de zwetende merrie weer in de wei stond, de wagen in de schuur en de kisten opgeruimd waren, gingen we weer door de boomgaard en door de omheining naar de bisschop.

Toen ik op de middelbare school zat moest ik mijn eigen kost verdienen. Ik geloof dat ik ongeveer zestien was, en ik ging naar Globe in Arizo-

na, het grote mijnwerkerskamp, en daar wist ik aan een baan te komen: op een veehouderij elke dag twee keer de koeien melken. In die tijd hadden we nog geen machines en we molken met de hand. Twee keer per dag molk ik zo tussen de achttien en achttwintig koeien, roomde de melk af, deed de melk in flessen, spoelde de emmers en flessen, voerde het vee en ruimde de mest op. Voor dit alles kreeg ik mijn maaltijden, een bed in een slaaphut en per maand Fl. 122,50.

Ik stond nu op eigen benen. Niemand controleerde me. Toen ik voor het eerst een cheque kreeg voor mijn salaris, vroeg ik me af: „Zal ik mijn tiende betalen of niet?“ Ik stuurde de cheque van de veehouderij naar de bank thuis en kreeg een kwitantie en een chequeboekje. Ik nummerde de cheques in het boekje, en de eerste cheque schreef ik uit op naam van de bisschop.

De Heer heeft beloofd dat Hij, als jongens en meisjes en hun ouders trouw hun tienden betalen, zegeningen over hen zal uitstorten. Ik weet dat Hij die belofte nakomt.

DE MUG EN DE MOT

*Er was eens een mug,
er was eens een mot;
ze zaten op de gemberpot;
ze zeiden treurig tot elkaar:
Ach, ach, wat is het leven naar.*

*Ik zat, vertelde eerst de mug,
onlangs te slapen op de rug
van een meneer, die aan het strand
genoot van zee en zonnebrand.*

*Ik deed hem niets, ik zat maar wat,
maar tja, begrijpt zo'n kerel dat?
Welnee! Hij voelde mij en sloeg.
Ik er vandoor! Geen tel te vroeg.*

*En ik, vertelde toen de mot,
zat op een jas, die was kapot.
Men had er jaren mee gedaan:
Er was geen reuk of smaak meer aan.*

*Ik at dus niet; toen kwam er een,
die plotseling heel nijdig scheen.
Zij sloeg naar mij — gelukkig mis,
het was me een geschiedenis.*

*En dat zo'n mensenkind niet weet,
dat een volwassen mot niet eet,
tenminste niet van jas of kleed.
„Ja,“ zei de mug, „'t is wreed,
't is wreed.“*

*„Ja,“ zei de mot, „'t is dom, 't is dom.“
„Ja,“ zei de mug, „waarom, waarom?“*

*Ten slotte, van het spreken moe,
deden ze bei hun ogen toe.
De gemberpot, met hen begaan,
zei: „Aaaaach!“ en heeft heel stil
gestaan.*

Jac. v. d. Ster

De bijzondere schoenen

ILLUSTRATIES VAN DALE KILBOURN

Johns schoenen moesten nodig gerepareerd worden. Hij had ze helemaal versleten doordat hij zo vaak de Steensbakken (Steens Heuvel) op en af rende, waar hij met zijn moeder, Anna Widtsoe, en Osborne, zijn broertje van twee, woonde. Nadat hun vader was overleden toen Osborne pas twee maanden oud was, was het gezin van Froya, het eilandje dat het verste van de Noorse kust lag, naar het vasteland verhuisd. Ze woonden in een kleine bovenwoning in Trondheim, de stad die bekend staat als de Stad van de Kathedraal. De twee kleine jongens en hun moeder keken vaak uit over de prachtige oude stad naar de haven en de fjord, die met scherpe bochten naar de oceaan liep.

Toen John zijn moeder liet zien hoever zijn schoenen versleten waren, vroeg zij een buurman bij wie ze die schoenen het beste kon laten repareren. Hij wist precies wie ze moest hebben, zei hij, en al gauw kwam er een jongen bij hen aan de deur. Het was de zoon van de schoenmaker, die voor zijn vader schoenen ophaalde en wegbracht. Enkele dagen later kwam de jongen Johns keurig gerepareerde schoenen terugbrengen. In de teen van elke schoen zat een merkwaardig pamfletje.

Johns vader was onderwijzer geweest. Voor hij stierf had hij zijn zoon leren lezen, maar er stonden zoveel woorden in het pamfletje die de jongen niet kende, dat hij niet begreep wat er nou precies in stond.

De volgende dag pakte zijn moeder nog een paar schoenen dat gerepareerd moest worden in, klemde ze onder haar arm en begon aan de wandeling van een half uur naar de werkplaats van de schoenmaker. Toen ze terug kwam leek ze stiller dan gewoonlijk, en de volgende paar dagen was ze rusteloos en in gedachten verzonken.

Toen de zoon van de schoenmaker het tweede paar schoenen kwam brengen, zaten er in de teen van elke schoen weer nieuwe pamfletjes. John wist dat zijn moeder ze uren lang aandachtig zat te bestuderen. De volgende zondag zorgde ze dat er voor de jongens een oppas was en zelf ging ze naar een vergadering in het stevige houten huis van de schoenmaker.

Pas enkele jaren later vertelde ze John wat de schoenmaker had gezegd toen ze die eerste keer naar zijn werkplaats kwam om hem te vragen waarom hij die pamfletjes in Johns schoenen had gestopt.

„Het verbaast u misschien,“ had hij

geantwoord, „me te horen zeggen dat ik u iets kan geven dat veel meer waard is dan zolen voor de schoenen van uw kind.“

De pamfletten waren mormoonse zendingsbrochures. Daardoor werden John, zijn moeder en zijn broertje lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen. Van hun familie en vrienden keurde niemand dit goed; allemaal gingen ze onaardig doen tegen Anna en de jongens.

Twee jaar later ging de familie Widtsoe met nog twintig Noorse heiligen weg uit Oslo, de hoofdstad van Noorwegen, om aan de lange reis naar Amerika te beginnen. De elfjarige John hield een dagboek bij van de reis over de Noordzee, hun roke-rige reis van de Engelse oostkust naar de westkust, de drie dagen die ze besteedden aan het bekijken van Liverpool, hun zeereis over de Atlantische Oceaan en de lange treinreis van New York naar Logan in de staat Utah. Daar gingen ze wonen. John vond er veel verschillende baantjes om de kost voor het gezin te helpen verdienen. Zijn moeder werkte als naaister en ze deed alle mogelijke soorten werk die ze maar kon vinden om de lopende kosten te betalen en om te sparen voor de opleiding van haar zoons.

In 1921, toen hij negenenveertig was, werd John geroepen om apostel te worden. Toen was hij president van de Universiteit van Utah en hij was al president geweest van de Staats-

universiteit van Utah in Logan. Hij zei vaak dat vanaf zijn jongensjaren studeren zijn doel was geweest. John A. Widtsoe zal men altijd blijven gedenken als een van de belangrijke mannen van de Kerk. In een van zijn boeken, *In a Sunlit Land* (In een zonovergoten land), schreef hij:

„In mijn ziel leefde een werkelijk verlangen om te kunnen leren... Sinds mijn jongensjaren heb ik heel veel van lezen gehouden. Ik heb het altijd heerlijk gevonden de beslommeringen van de dag te onderbreken om de grote denkers te bezoeken... Ik benijd de jonge mensen voor wie de poorten naar nieuwe kennis open gaan.“

De schoenmaker in Trondheim in Noorwegen, die Johns schoenen repareerde, gaf Johns moeder en haar kinderen inderdaad iets dat veel meer waard was dan zolen voor een paar versleten schoenen. Ook kwam het door hem dat de Kerk een groot schrijver, opvoeder, leider en vriend rijker werd! ○

Kirsten uit Noorwegen

getekend door Virginia Sargent

De prijs

DOOR OLIVE W. BURT

Het was een zonnige zaterdag in het begin van de herfst. Al gauw zou het weer winter zijn, en dan zou er verscheidene weken maar weinig zonneschijn zijn. De atmosfeer was vol gelach en lawaai van spelende kinderen die profiteerden van de zon die Oslo overspoelde met helder, koud licht.

Martin Ruud was niet bij de rondartelende kinderen. Hij zat met zijn hoofd in zijn handen gesteund in de heldere vlammen te staren die in de grote open haard speelden en dansden. Het vuur was vrolijk genoeg om het sombere uit de kamer te verdrijven, maar het kon de sombere blik niet van Martins gezicht wissen.

Martins zusje, Sonja, kwam een oud Noors liedje zingend de trap af: „*Per spelmann han hadde ei einaste ku.*“ (Per Speelman hij had er maar ene koe.)

Toen ze haar broertje daar zo somber zag zitten, zei ze tegen hem: „Laten we van het zonnetje genieten zolang het schijnt, Martin. Het duurt niet lang meer of het wordt vroeg donker. Toe nou, zit daar nou niet te kijken alsof je je beste vriend kwijt bent!“

„Dat scheelt niet veel,“ antwoordde Martin. Hij ging rechtop zitten en keek zijn zusje aan. „Nee, ik ben m'n vriend niet kwijt, maar mijn beste vriend heeft me een gemene streek geleverd! Ik was net bij hem thuis, en weet je wat hij heeft gedaan, Sonja? Anton heeft een veel mooiere reliëfkaart gemaakt dan ik. Nu krijgt hij die ski's als prijs, en ik wilde ze zo graag hebben!“

„Ach, Martin,“ antwoordde Sonja ongeduldig, „wees liever blij voor Anton. Hoe kun je dat nu weten? Jouw kaart is prachtig! Hoe weet jij nu wat de jury ervan zal zeggen?“

„Dat weet ik gewoon,“ zei haar broertje koppig. „Als ik in de jury zat zou ik Anton die prijs geven. Zijn kaart is veel beter dan die van mij. Die is gewoon volmaakt!“

Martin ging naar zijn kamer. Hij bestudeerde de reliëfkaart van Noorwegen waar hij zo hard aan had gewerkt. Het was een prachtige kaart. Heel zorgvuldig had hij de omtrek van zijn land getekend — van Kirkenes in het noordoosten, op het punt waar Noorwegen zich om Finland heen krult, naar Stavanger aan de zuidwest kust, dan naar Oslo en dan

langs de grens tussen Noorwegen en Zweden. Hij had de bergen gevormd van een soort deeg dat hij van meel en water had gemaakt, en die bergen had hij groen geverfd, want zijn kaart stelde Noorwegen in de zomer voor. Voor de sneeuw die alles in het koude noorden bedekte had hij witte en grijze verf gemengd. Alle fjorden kon hij niet maken, maar de grote had hij er wel opgezet — de Hardanger Fjord, de Sogne Fjord en nog meer — en het water van deze onstuimige waterwegen had hij diepblauw gekleurd. Piepkleine gekleurde puntjes op de lagere hellingen stelden de bloemen voor die in de zomer zo vrolijk bloeien, als de zon zes lange, fijne weken eigenlijk nooit helemaal ondergaat.

Nu hij zijn werk zo nauwlettend bekeek kon hij enkele fouten zien die hij nog kon verbeteren. Maar zelfs als hij dat had gedaan zou zijn kaart nog niet zo mooi zijn als die van zijn vriend Anton Nissen. Op de een of andere manier had Anton aan allerlei dingetjes gedacht die het geheel ten goede kwamen. Hij had op het donkere, woelige water van een van de fjorden heel kleine vikingscheepjes geplakt. Hij was erin geslaagd de grote steden, Oslo en Bergen, Trondheim en Stavanger, zo knap aan te geven dat iedereen direct kon zien wat welke stad was.

Die maandag legde Martin zijn kaart op zijn kar en reed ermee naar school. Hij werd bij de kaarten gelegd die de andere kinderen hadden gemaakt. Groepjes jongens en meisjes verdrongen zich om de tafels om de ingeleverde stukken te bekijken. Martin zag dat de kaarten van hem en Anton de beste waren.

„Maar die van Anton is het allerbeste,” zei Martin verdrietig bij zichzelf. „Hij krijgt die prijs.”

Vrijdagmiddag was het lokaal vol kinderen en ouders die kwamen kijken wie er gewonnen had.

Martin wilde weggaan, zich verstoppen, maar hij ontkwam er niet aan. Hij moest daar zitten luisteren naar juffrouw Svendsen die over de wedstrijd praatte en over wat het voor haar en haar leerlingen betekende.

„Bij al het prachtige werk dat is ingeleverd,” zei ze trots, „zijn er twee inzendingen die alle andere ver overtreffen. De kaart van Martin Ruud is uitstekend en hem komt heel veel lof toe. Maar er is maar één prijs, en die heeft de jury toegekend aan Anton Nissen voor de prachtige kaart die hij heeft gemaakt!”

Martin kon niets anders doen dan met de anderen meeklappen toen Anton voor de bezoekers ging staan. Anton bloosde van geluk. Hij dankte de jury, juffrouw Svendsen en zijn ouders, en ontving met van opwindend bevende handen de ski's, die de prijs waren, uit handen van de onderwijzeres.

Toen Martin naar de hal ging, zag hij dat Sonja op hem stond te wachten. „Je bent immers tweede geworden,” zei ze. „Daar moet je trots op zijn.”

„Wat heb ik nou aan de tweede plaats? Dan had ik net zo goed laatste kunnen zijn. Ik wou dat ik helemaal niet had meegedaan!”

„Waarom zeg je dat?” vroeg een man die vlak bij hen stond. „Weet je, een oud Noors spreekwoord zegt dat niets zo dun gesneden kan worden dat het maar één kant heeft. Dit was voor jou een kans om je vleu-

L.D.S. CHURCH
TRANSLATION SERVICES DEPT.
LIBRARY

gels uit te slaan — om eens iets te doen dat je anders nooit geprobeerd zou hebben. Bedenk eens hoeveel je hiermee over je land hebt geleerd. Denk eens aan de voldoening die je vindt in het maken van zoiets moois — of je er nou een prijs voor krijgt of niet."

Martin kreeg een kleur. Wie was deze man eigenlijk? De nieuwkomer scheen de gedachte van de jongen te lezen.

"Ik ben Harald Larsen," zei hij. "Ik zat in de jury. En ik ben naar de hal gekomen om met je te praten, omdat ik je werk bewonderde. Ik heb een winkel in de Karl Johansgate, en ik zou graag jouw kaart een paar dagen in mijn etalage tentoonstellen. Daar zullen veel mensen hem kunnen zien — mensen die nu niet naar de school komen en die misschien vergeten zijn hoe prachtig ons land is. Mag ik je kaart een poosje lenen?"

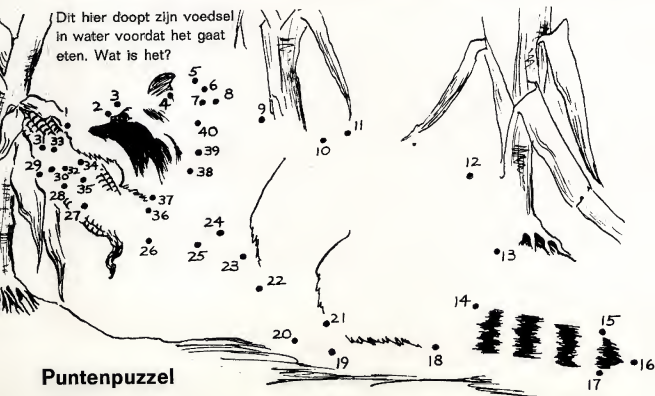
Sonja's ogen straalden. Martin keek van haar naar de grote man.

"Ja, natuurlijk, als u wilt."

"Dat wil ik zeker. En ik wil je feliciteren met je mooie werkstuk."

Toen de man weg was, zei Martin tegen zijn zusje: "Nou, ik geloof dat ik mijn werk toch niet helemaal voor niets heb gedaan! Als mijn kaart in zijn etalage komt te staan..."

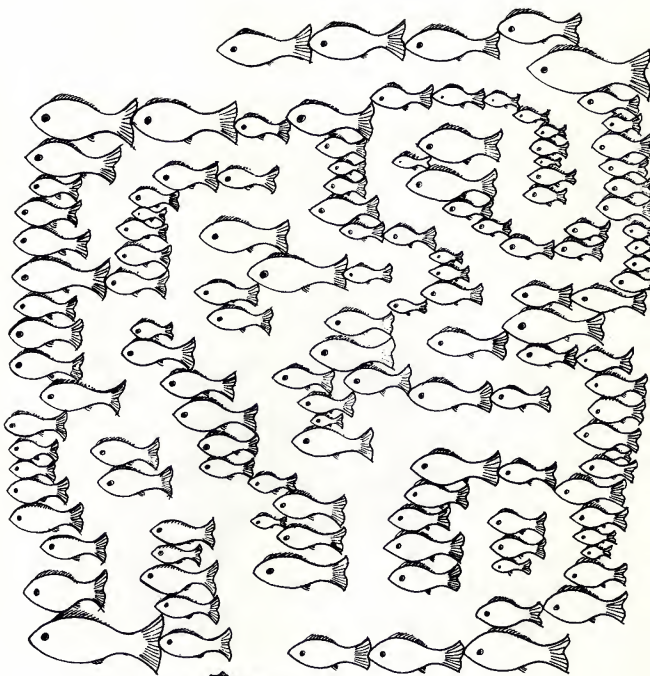
"Natuurlijk Martin! Snap je het nu? Jouw kaart zal daar in de Karl Johansgate meer goed doen dan in het schoolgebouw. Zoals meneer Larsen al zei, zullen mensen, die vergeten zijn wat ze op school hebben geleerd, hem zien en zich alles weer herinneren. Ik vind het geweldig!" Martin rechtte zijn schouders. Hij hief zijn hoofd op. Hij had natuurlijk die ski's niet gewonnen, maar hij had iets anders gewonnen — trots en voldoening door zijn uiterste best te doen. ○

Puntenpuzzel

CAROL CONNER

Antwoord: een wasbeer

Zeeparden-doolhof

DOOR LOLA FRANK

Sammie Zeepaard moet naar huis.
Hij heeft haast, maar al die vissen
vormen grote hindernissen.
Breng jij Sammie tijdig thuis?

In het bos zijn de volgende
dingen verborgen: een Indiaan
in een kano, een plumeau,
de kop van een kalkoen, een
koksmuts, een viool, een bril,
een olifantensnoet, een pijp om
bellen te blazen,
en een ring. Kun je ze vinden?

Roodkapje

DOOR JUDY CAPENER

Elia, de Rode Zee, en u

BISSCHOP JOHN H. VANDENBERG
presiderend bisschop

Er zijn vele zijpaden in het leven, en zij worden zo aantrekkelijk beschreven dat jonge mensen, en vooral dragers van het priesterschap van God, zich volledig voor hun eeuwige doelen moeten inzetten als zij willen voorkomen dat zij misleid worden. Naarmate het leven in onze tijd steeds gecompliceerder wordt, wordt de verleiding om klakkeloos de wegen te volgen die anderen nastreven steeds groter.

We zullen talrijke nieuwe opvattingen en nieuwe bewegingen blijven horen

en zien die alle mogelijke duivelse maatschappelijke en politieke plannen ophemelen. Zulke bewegingen worden vaak gerechtvaardigd in de naam van academische vrijheid of ter bevordering van opmerkenswaardige doeleinden, zoals de bestrijding van de armoede of het verschaffen van gelijkberechtiging en gelijke kansen.

Voor wij blijk geven van onze belangstelling en steun voor een van deze bewegingen moeten wij die zorgvuldig onderzoeken. Laten wij ons afvragen: Wie zit er werkelijk achter die bewe-

ging? Wat zal uiteindelijk het resultaat zijn van een dergelijke opvatting? Wordt de vrijheid van het individu erdoor vergroot of verkleind? Wat is het verschil tussen deze opvatting en de openbaarde waarheden van het Evangelie? Laten wij steeds het Evangelie hanteren als maatstaf voor onze beslissingen.

Op ons rust de verantwoordelijkheid leiding te geven, een leidend licht te zijn voor de rest van de wereld. In het verleden wendden naties zich tot mensen die op geestelijk gebied wijs en evenwichtig waren. Nu zich in deze tijd zoveel veranderingen voordoen, heeft onze maatschappij leiders die de zaken vanuit een eeuwig gezichtspunt kunnen beoordelen broodnodig. Ons begrip van en toewijding voor het Evangelie plaatst ons in het bijzonder in deze leidinggevende positie.

Wij worden als een merkwaardig volk beschouwd vanwege ons Woord van Wijsheid, de welzijnszorg en ons imposante jongerenprogramma. Wij zijn merkwaardig in ons geloof in een persoonlijke God Die gisteren, vandaag en eeuwig dezelfde is, een God Die tegenwoordig net zo goed tot Zijn profeten spreekt als in de oudheid.

Jezus is de autoriteit op het gebied van het leven. Hij wil dat onze jongeren precies weten wat en hoe de dingen werkelijk zijn, hoe ze zijn geworden wat ze zijn, en hoe ze in de toekomst zullen zijn. Ware heiligen der laatste dagen hoeven niet misleid te worden. Wij hebben de Bijbel. Wij hebben het Boek van Mormon. Wij hebben de boeken met moderne openbaringen die wij kennen als de Leer en Verbonden en De Parel van Grote Waarde. Wij hebben een levende profeet die openbaringen ontvangt van God om ons in deze snel veranderende wereld te leiden. Wij hebben toegewijde mannen die bisschop zijn en andere leidende functies vervullen, mannen wier voornaamste zorg en verantwoordelijkheid het is de jeugd te leiden en raad te geven.

Laten wij ons niet voor het Evangelie schamen. Ik wil u zeggen dat u zich nooit in zaken of industrie hoeft te

verontschuldigen voor de normen van de Kerk. Ik heb me twintig jaar lang met de veehandel bezighouden en er waren nationale conferenties, zakelijke bijeenkomsten en plaatselijke vergaderingen waar het eerste programma punt steeds het „borreluurtje” was, dat op het programma stond aangegeven als de „receptie” of het „gezellig samenzijn”. Deze conferenties werden in hotels of openbare vergaderingen gehouden en men werd onder druk gezet om ook voor de gezelligheid mee te drinken. Maar u hoeft niet mee te doen, en ik getuig tot u dat men u bewondert als u de kracht hebt uw principes na te leven. U weet net zo goed als ik dat wij die stimulerende middelen niet nodig hebben, en u kunt ze net zo goed weigeren als ik. En de mensen zullen tegen u zeggen wat ze tegen mij zeiden: „Ik heb hierom respect voor u, en ik zou wel willen dat ik hetzelfde kon opbrengen.”

Ik weet dat het belangrijk is dat we de dingen die we geloven naleven, en ik weet wat het voor anderen betekent als wij hun kunnen vertellen dat men ons kan vertrouwen. Ten slotte is geen enkele factor in het leven belangrijker dan het besef dat wij onze eigen scheppers zijn in die zin dat „zo wat de mens zaait, dat zal hij ook maaien.” (Gal. 6:7.) Dit beginsel noemt men vaak de wet van de oogst.

Bernard Baruch¹ bracht het zo onder woorden: „De enige vrijheid die een mens ooit kan hebben is de vrijheid om zichzelf discipline op te leggen. Daarvoor vechten wij, om het recht op zelfdiscipline in stand te houden in plaats van te vallen onder de discipline van slavernij en tirannie die ons wordt opgelegd wanneer wij door een vijand worden overwonnen.”

De vijand van het gehele mensdom is Satan, die ons tot slaven wil maken van uiterst kwade en schadelijke gewoontes die ons geheel overmeesteren en die ons ervan zullen weerhouden onze ware zending in het leven en in de eeuwigheid te vervullen, tenzij ze overwonnen worden.

God heeft vertrouwen in de jongeren

van Zijn Kerk. Hij roept de jongemannen op in Zijn dienst en Hij vertrouwt erop dat zij hun plicht doen en de jonge vrouwen met wie zij omgaan het goede voorbeeld geven. Hij heeft ons Zijn macht op aarde gegeven — dezelfde macht waardoor deze aarde en andere werelden werden geschapen; dezelfde macht waardoor Elia de hemelen verzegelde, zodat er geen regen viel; dezelfde macht waardoor Jezus blinden ziende maakte, lammen genas en doden nieuw leven gaf.

Onze jongemannen die deze macht hebben, moeten zich erop voorbereiden de naties der aarde het Evangelie van Jezus Christus te verkondigen. Zij moeten zich voorbereiden om thuis onder de mensen met wie zij omgaan zending te bedrijven door de manier waarop zij leven. Jezus zei: „Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zo gijt jaarlijk Mijn discipelen.” (Joh. 8:31.) Het Aäronische Priesterschap is meer dan een jongerenprogramma. Het wordt de jongemannen gegeven om hen voor te bereiden op grotere dingen die staan te gebeuren, zelfs op de verantwoordelijkheid van het hogere priesterschap. Het beduidt dat onze hemelse Vader belang stelt in hun vooruitgang en hun bekwaamheid om Zijn kinderen te leiden.

Geen enkele jongeman kan het priesterschap ontvangen en dit ijverig uitoefenen zonder een beter en sterker mens te worden. Het leert een jongeman er de juiste meningen en waarden op na te houden. Naarmate hij zijn priesterschapsplichten verheerlijkt, ervaart hij de uitdagingen en de groei die voortvloeien uit eeuwige beginselen. Deze uitdaging deed de profeet Joseph Smith deze geïnspireerde woorden spreken: „Dat de rechten van het priesterschap onafscheidelijk met de machten des hemels zijn verbonden, en dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.” (L. en V. 121:36.)

Op grond van deze beginselen van gerechtigheid, van het naleven van het

(wordt vervolgd op blz 35)

Een gesprek met
president

Paul H. Dunn

hoe het is een
zendeling te zijn

Ouderling Dunn van de Eerste Raad van Zeventig, die onlangs is teruggekeerd uit de zending New England waarvan hij president was, geeft hier antwoord op een aantal vragen die meestal worden gesteld door jonge mensen die erover denken op zending te gaan.

V: Wat kan iemand doen om zich voor te bereiden op een zending?

President Dunn: Kweek bij uzelf het verlangen aan om te dienen! Een zendeling moet gehoor willen geven aan de aanmaning van de Heiland en zich geheel en al inzetten voor de dienst aan iemand anders. Als zijn leven die karaktertrek heeft, kunnen alle andere dingen daar heel vlug aan toegevoegd worden. Een verlangen om te dienen en de juiste geestesgesteldheid zijn de belangrijkste kenmerken die een zendeling kan hebben. Hierbij staat voor mij voorop dat hij een getuigenis heeft, geloof in God en de Heiland, en het besef dat Joseph Smith een profeet is, omdat een zendeling, zodra hij in het zendingsveld is aangekomen, moet getuigen van deze dingen. Vaak zijn onze meest succesvolle zendingen mensen die pas één of twee jaar lid zijn van de Kerk. Ik geloof niet dat de tijdsduur die men binnen de Kerk achter de rug heeft net zo belangrijk is als het feit dat goede zendingen een actief getuigenis hebben en werkelijk verlangen om te dienen.

V: Men kan struikelblokken tegenkomen op zijn weg als men zich aan het voorbereiden is op een zending.

Bij enkelen zullen dat de kosten van een zending zijn; bij anderen misschien het feit dat men thuis niet meewerkt. Wat kan men doen om deze struikelblokken uit de weg te ruimen?

President Dunn: Wel, natuurlijk hoeven de totale kosten die een zending met zich meebrengt geen belemmering te vormen. We hebben zendingen op eilanden ver weg in de Stille Oceaan waar men voor levensonderhoud per maand ongeveer 250 tot 300 gulden moet rekenen, en weer andere in andere delen van de wereld die zo'n 450 tot 500 gulden per maand kosten. We hebben gemerkt dat veel van onze jongeren van wat zij zelf verdiend hebben zoveel opzij hebben kunnen leggen, dat zij zelfs de helft tot driekwart van de totale kosten zelf konden dragen. In feite schijnt de zending die het snelste resultaat boekt en die het meest enthousiast is eerder degene te zijn die alles zelf betaalt dan degene wiens zending door anderen wordt bekostigd. En ik geloof dat het eenvoudig een elementaire wet van het leven is. Dat wil zeggen dat je waarschijnlijk je investering beter zult beschermen als je die zelf hebt verdiend. Met een zendeling is het niet anders gesteld.

Als geld een probleem is, en dat kan het zijn, is de bisschop, het quorum van ouderlingen of het quorum van zeventigers vaak een hulpbron. De kosten zijn niet de belangrijkste factor, hoewel velen die de mogelijkheden niet kennen dat vaak denken.

Wat die tegenwerking van ouders betreft: elk ouderpaar reageert weer iets anders op een zending. Ik geloof dat een goede verstandhouding het beste antwoord is, want bekvechten, eisen of dreigen haalt niets uit en zo wil de Heer het ook niet. Ik geloof dat het maar al te vaak een kwestie van emotionele conflicten is — dreigementen in de geest van: „Ik ga dit toch doen, wat u ook mag besluiten“, en dergelijke dingen maken het probleem alleen maar groter. Een zending is iets dat men voor zichzelf moet uitmaken. Vrienden, en vooral bisschoppen en ringpresidenten, kunnen vaak ten behoeve van een jongere tussenbeide komen. De hulp van de huisonderwijzer is wat dit betreft ideaal, zelfs als het gaat om een vader die geen lid is of een moeder die helemaal niet gelooft.

Elke zendingspresident ondervindt dat de ouders vaak beginnen bij te draaien zodra zoon of dochter van de niet

meewerkende ouders op zending gaat. De jongen of het meisje wordt dan vaak nader tot de ouders gebracht. Een zending versterkt de banden in een gezin eerder dan dat hij ze verbreekt. Een van de dingen die mij het meest hebben aangegrepen was de ontdekking dat vele niet-gelovende ouders, of ouders die geen lid of actief zijn, actief worden of belangstelling krijgen voor het Evangelie, doordat zij betrokken worden bij een zending. Veel inactieve moeders en vaders zijn bij me gekomen om me te danken voor wat er in hun gezin is gebeurd; gewoonlijk hebben zij zich voorbereid om naar de tempel te gaan. Dat is vaker het geval dan u zich misschien realiseert.

V: Moeten meisjes op zending gaan? Wordt dit door de Kerk aangemoedigd en heeft hun werk net zoveel resultaat als dat van de ouderlingen?

President Dunn: Ik geloof dat vrouwelijke zendelingen een grote bijdrage leveren. Ik ben vooral onder de indruk nu ik drie jaar aan het hoofd heb gestaan van deze zending.

De Kerk moedigt het op zending gaan van jonge vrouwen niet in zo grote mate openlijk aan als van jongemannen. Het eerste en belangrijkste doel van een meisje is trouwen, en dat hebben verscheidene presidenten van de Kerk gezegd. Maar als een jonge

vrouw besluit op zending te gaan, dan doen we al het mogelijke om te zorgen dat ze uitgezonden wordt. Deze opvatting is de reden waarom zendelingen worden geroepen als ze negentien jaar zijn en zendinge-zusters als ze eenentwintig zijn.

Zendinge-zusters boeken net zulke goede resultaten als zendelingen. Ik geloof niet dat ik ooit zal kunnen zeggen dat zendelingen het er beter afbrengen dan zendinge-zusters of dat de zendinge-zusters de zendelingen overtreffen. Er doen zich situaties voor waarin de een beter resultaat zal boeken dan de ander. Zendinge-zusters kunnen bijvoorbeeld vaak in een gezin komen waar de zendelingen nooit binnen zouden komen; en in feite komen zij bij het huis-aan-huis werk vaker in gezinnen dan zendelingen. Misschien kijken de mensen iets anders tegen hen aan.

Het zendelingschap van zusters heeft ook enkele nadelen: omdat zij geen priesterschapsdragers zijn, zijn zij soms voor een deel van hun werk afhankelijk van ouderlingen.

Zendinge-zusters schijnen verdraagzamer te zijn en meer begrip te hebben dan de zendelingen. Voor een zendinge schijnt het ook veel minder een kwestie van uitdaging te zijn om doelbewust te werken en uren aan de Heer te wijden.

V: Kunt u het dagprogramma van een zending beschrijven en kunt u ons ook duidelijk maken waarom een zending zich aan zo'n streng programma moet houden?

President Dunn: De programma's van alle zendelingen zijn zo ongeveer op dezelfde leest geschoeid, hoewel de details kunnen verschillen naar de ligging en de cultuur van het zendingsgebied. In New England laten we alle zendelingen 's morgens om 6 uur opstaan. Dat is een goed begin van hun dag en hierdoor krijgen zij mentaal, lichamelijk en geestelijk kracht, en er is een aantal werkjes, zowel lichamelijk als geestelijk, die zij moeten doen voor zij klaar zijn om aan het werk van die dag te beginnen. Gezien alle dingen die gedaan moeten worden, vinden wij dat 6 uur de juiste tijd is om te beginnen. Zo hebben zij één tot anderhalf uur de tijd voor persoonlijke verzorging, het opruimen van hun kamer, het ontbijt en andere gewone bezigheden.

Twee uren, van 7.30 uur tot 9.30 uur, worden besteed aan eigen en gezamenlijke studie. Wij eisen, en ik meen dat dit in de meeste zendingen het geval is, dat de zendelingen een uur samen studeren en samen aan tafel gaan zitten om — in het geval van een zending in het buitenland — de taal te bestuderen. Ook nemen zij samen de

discussies door; zij kijken hun teksten na; bekijken de benadering met behulp van het flanelbord nog eens; zij gaan hun huis-aan-huis gesprekken nog eens na in de hoop dat zij een heel arsenaal van benaderingen zullen opbouwen, zodat zij niet elke keer ten prooi vallen aan hun routine-verhaaltje. Met andere woorden: ze leren creatief te zijn.

Het uur eigen studie wordt gebruikt voor het onder de knie krijgen van de standaardwerken, en in dat uur kunnen zij ook boeken als *Jezus de Christus, De Artikelen des Geloofs, Een Wonderbaar Werk* en een *Wonder* en mogelijk enkele lessen, waarbij deze boeken gebruikt worden, bestuderen. Om 9.30 uur mogen zij hun kamers verlaten- wij leggen er veel nadruk op dat zij op tijd vertrekken. Stiptheid is uiterst belangrijk in het leven van een zendingeling. Het bevordert zijn discipline en zijn ordelijkheid. De echte persoonlijke klachten komen van zendingelingen met een slecht georganiseerd leven, en niet van degenen die een ordelijk leven leiden. De volgende twee en een half uur gaan de zendingelingen van huis tot huis — „de deuren langs” noemen we dit —, gaan op bezoek bij mensen van wie zij de adressen gekregen hebben of doen een andere soort bekerend werk.

Na het middageten werken zij nog

meer afspraken af, gaan weer van huis tot huis en maken met verschillende leden afspraken voor groepsbijeenkomsten. Om vijf uur komen de zendingelingen weer thuis voor het avondeten. Wij hechten veel belang aan goede voeding, en ik dacht dat alle zendingen dat wel doen.

Tussen 18.30 uur en 21.30 uur ligt de gunstigste tijd om te onderwijzen. In deze uren komen zij eerder gemaakte afspraken na en dan worden de discussies met gezinnen gehouden. De Kerk legt sterk de nadruk op de gezinseenheid. Zoals u weet hebben wij in het verleden wel moeilijkheden ondervonden met vrouwen die lid wilden worden van de Kerk, terwijl hun man dit niet wilde, of andersom. Wij proberen gezinnen bij elkaar te brengen en te houden en niet om verdeeldheid te zaaien, dus leggen wij zeer sterk de nadruk op onderwijs aan het gehele gezin met de vader aan het hoofd. Met het onderwijs 's avonds aan gezinnen hebben we veel succes geboekt.

Om 21.30 uur moeten de zendingelingen weer thuis zijn, uitzonderingen uiteraard daargelaten — soms duurt een goede discussie wat langer — en ze moeten om 22.30 uur in bed liggen. Wij hebben gemerkt dat een zendingeling door van 22.30 uur tot 6 uur te slapen nieuwe kracht krijgt en dat hij actief en productief blijft. Als hij een

loopje neemt met zijn uren nachtrust door korter of langer te slapen, raakt hij achter met zijn werk, wordt hij traag en vermoeid, en vaak krijgt hij dan elk griepje en elke verkoudheid die maar bij hem in de buurt komen. Ten aanzien van deze regels zijn we zeer streng, en niet omdat we voor sergeant willen spelen, maar omdat gebleken is dat dit de doeltreffendste manier is om de zendingelingen geestelijk, lichamelijk en verstandelijk hun best te laten doen. De Kerk heeft hiermee 140 jaar ervaring, dus het is niet zomaar een kwestie van proberen en dan maar afwachten of het lukt; het is werkelijk de beste manier.

V: U wilt hiermee dus zeggen dat op zending gaan tot dusverre de mooiste jaren van je leven kunnen zijn, maar niet de gemakkelijkste. Klopt dat?

President Dunn: Zeer zeker! Een zending betekent hard werken! Dat zouden we in elk priesterschapsquorum en van alle mormoonse daken ter wereld moeten uitschreeuwen.

Volgens mij is de grootste uitdaging voor de zending het feit dat wij hem uit een normale omgeving halen — en met normale omgeving bedoel ik dan nu de relatie jongen-meisje. Wij zeggen dat hij niet uit mag gaan, niet hand in hand mag lopen, niet mag kussen, niet mag dansen, niet mag zwemmen, niet mag schaatsen, niet op jacht mag

gaan, niet op de bromfiets rondrijden, niet skiën, — en er zijn nog meer dingen die hij niet mag doen.

Dus daar staat hij dan, verplicht op een nieuwe manier te leven. Bepaalde dingen kan hij eenvoudig niet doen omdat hij zichzelf geestelijk moet beschermen, en sommige mensen speelt dat parten. Ik weet zo zeker als ik hier zit dat de boze dit als een grootwapen gebruikt. Zo zijn er dan twee of drie dingen die de zendeling tegenwerken: beperkingen die in zijn huidige levenswijze abnormaal zouden zijn; de boze die nog harder zal proberen de zendeling op paden te brengen waar hij verleid zal worden; en de beknotte vrije wil waarmee hij moet leren leven.

Ik heb gemerkt dat bijna alle problemen die een jongere thuis heeft veel duidelijker aan de dag treden als hij op zending gaat — qua zeden, taal, profaniteit, platte taal, kleding, gewicht, bezorgdheid of emotionele problemen. De zwakke punten worden zwakker en de sterke punten worden sterker, tenzij de zendeling erop toeziet dat zijn geweten werkelijk zijn leven bestuurt.

Dat is nu wat wij over het op zending gaan dienen te onderwijzen, en wij dienen een jongere te helpen zich

voor te bereiden, zodat zijn zwakke punten sterk worden. De hemel zij dank dat wij in de Kerk zoveel tijd besteden aan het „overwinnen“. Veel problemen kunnen opgelost worden als wij weten wie wij zijn. Menig probleem wordt opgelost als wij goed contact met de Heer kunnen onderhouden. Wij worden enorm geholpen als wij ontdekken dat wij een getuigenis van het Evangelie hebben. Wij moeten inzien dat alles wat thuis een belemmering was, op zending ook een belemmering zal zijn, en dat inzien is de eerste fase van de oplossing van een probleem.

V: Kunt u ons iets vertellen over de ontwikkeling van het huidige zendingsprogramma en over mogelijke recente wijzigingen waarvan u getuige bent geweest tijdens uw tijd als zendingspresident hier?

President Dunn: De algemene opvatting is niet veranderd sinds men 140 jaar geleden met het zendingswerk begon. De Heer heeft ons de goddelijke opdracht gegeven het Evangelie tot alle natiën, geslachten, talen en volken te brengen. Daar zijn we nu mee bezig. Hij heeft echter een aantal prioriteiten gesteld; dat wil zeggen dat wij eerst naar het Huis van Joseph en

dan naar de Joden en andere rassen en volken moeten gaan, zoals de profeet dat aangeeft. Het Evangelie is er voor alle mensen; dat is het kader waar wij steeds naar verwijzen.

Enkele jaren geleden stelde de Kerk de inmiddels beroemd geworden benadering door middel van zes discussies in. Door deze benadering slagen wij er bijzonder goed in de zgn. oprechten van hart te bereiken. In het verleden heeft men wel andere methoden toegepast, en die behelsden zo tussen de dertig en zestig lessen — enkelen zelfs meer dan honderd lessen. Jaren geleden was het helemaal niet vreemd als een gezin twee of drie jaar lang onderwezen werd. Terwijl de besprekingen nog aan de gang waren werden zij dan vriendschappelijk benaderd door de leden, en men moest dan soms later helaas constateren dat zij niet oprecht van hart waren. Daarom achtte men het raadzaam het te presenteren materiaal te verwerken in een methode die de mensen zou schiften. Met schiften bedoel ik niet dat de Heer niet om iedereen geeft of dat zij ons niet interesseren, maar wij zoeken eerst de mensen uit die oprechte belangstelling hebben

(wordt vervolgd op blz 41)

Liefde voor het goede

DOOR OUDERLING MARVIN J. ASHTON
assistent van de Raad der Twaalven

De afgelopen paar dagen gingen mijn gedachten herhaaldelijk naar die geweldige, krachtgevende boodschap: "... want Ik, de Here, heb hem (Hyrum Smith) lief wegens de rechtschapenheid zijns harten, en omdat hij datgene liefheeft, hetgeen voor Mij rechtvaardig is..." (L. en V. 124:15.) Wat is het een zegen te behoren tot de mensen die het goede liefhebben. In de maatschappij van vandaag schijnt bij velen van ons de tendens te bestaan om compromissen te sluiten, te rationaliseren, te vergelijken en zichzelf te rechtvaardigen. Liefde voor het goede heeft plaats moeten maken voor liefde voor toegevendheid en gemak. Sommige mensen verkeren in de onjuiste veronderstelling dat de veilige weg ergens tussen de weg der gerechtigheid en de weg der

verwoesting ligt. Weer anderen schijnen zichzelf ervan overtuigd te hebben dat volmaaktheid bereikt kan worden langs de brede weg van het compromis.

Onlangs sprak een moeder met enige voldoening over haar studerende zoon: „Het kan dan waar zijn dat hij niets aan zijn studie doet, maar hij doet tenminste niet mee aan studentenrellen.“ Een gedetineerde, die veroordeeld was wegens inbraak, zei met een zekere superioriteit over een andere gevangene: „Ik ben tenminste niet zo slecht als hij. Hij zit hier een straf uit voor doodslag.“ Een winkeldievegge scheen van mening te zijn dat zij maar een beetje oneerlijk was, omdat zij werd betrappt op het stelen van een hoed, terwijl anderen waren veroordeeld voor het stelen van japonnen. Wat voor manier van redeneren blijkt er dan wanneer iemand zegt: „Ik mag dan een paar pakjes sigaretten per dag roken, maar ik ben niet verslaafd aan drugs“?

De druk die de wereld zowel op jongeren als op ouderen uitoefent, om ook maar mee te doen en te experi-

*„Jongeren die het leven eerlijk en vol hoop
tegemoet treden zoeken niet
naar „vervangingsmiddelen voor mensen.“*

menteren, is geen verbeelding, en hij neemt steeds toe. Velen onder ons worden met onze neus op het feit gedrukt dat er zelfs onder de twaalf-, dertienjarige druggebruikers zijn. Nog meer echter moet men verontrust zijn over de tactiek die wordt toegepast om jongeren tot het uitproberen van drugs over te halen. Van jongeren die in deze kwaadaardige vorm van tijdverdrijf verwickeld zijn, heb ik vernomen dat vaak de volgende wijzen van benaderen worden gebruikt: „Het is een leuke manier om te ontsnappen uit de snertwereld waarin je moet leven,” „Drugs zijn een vriend voor de eenzamen,” „Drugs laten je de indruk maken — een zeer gewilde indruk — dat je volwassen bent en je eigen boontjes kunt doppen,” „Drugs zijn een vervangingsmiddel voor mensen.”

Ik wil duidelijk stellen, met alle zeggingskracht die ik heb, dat deze benaderingen van de boze afkomstig zijn. Men doet jonge mensen geloven dat de „trips” die het gevolg zijn van drug-gebruik hen voeren langs de veilige, „in”-zijnde weg die tussen vrome rechtvaardigheid en verwoesting door loopt.

Drugs zijn er de oorzaak van dat jonge mensen overal de brui aan geven voor ze ook maar begonnen zijn. Drugs beroven een mens van zijn besef van waarden. Met drugs knoeiende jongeren zijn meelopers in een sub-cultuur. Mag ik voorstellen dat we ons, als we het hebben over drug-misbruik of andere maatschappelijke problemen, concentreren op de oorzaken in plaats van de verschijnselen?

Als een jongere zichzelf of een vriend de vraag „Waarom zou ik geen drugs gebruiken?” stelt, ligt het zeer voor de hand dat hij de verkeerde vraag

stelt. Wat hij in werkelijkheid wil — en moet — weten, is misschien: „Waarom zou ik überhaupt een opwekkend of verdovend middel willen gebruiken? Wat in mijn leven maakt me zo ongelukkig dat ik daaruit wil ontvluchten om te belanden in een diabolische wereld van illusies?” Als wij, ouders en vrienden, onze jonge mensen vertellen dat drugs slecht, zondig en immoreel zijn en toch niet proberen te begrijpen waarom die jongeren hun heil zoeken bij dit kwaadaardige surrogaat voor realiteit, dan worden die drugs het punt van discussie en niet het symptoom van het veel belangrijker vraagstuk, nl. het ongelukkig zijn. Wij moeten weten waarom degenen die wij liefhebben hun huidige leven willen ontvluchten om naar het onbekende maar gevaarlijke leven van verslaving te snellen. Wat is er de oorzaak van dat een sterke, aardige, levenslustige jongere een chemisch product zijn of haar gedrag laat beheersen? Wat is er aan thuis, school, werk of kerk zo onaangenaam dat vluchten noodzakelijk lijkt?

Als we niet geconfronteerd werden met het kwaad dat marihuana, LSD, pep-pillen en heroïne aanrichten, zouden we geconfronteerd worden met een andere soort escapisme, omdat enkelen onder ons er als broeders, zusters, ouders, vrienden en leraren nog niet in geslaagd zijn onze jongeren zodanig te benaderen, dat zij het vertrouwen en de liefde vinden die zij zoeken. Enkelen onder ons verschaffen niet de stabiliteit in het gezin, het respect en de zorg die elke mens nodig heeft. Onze jongeren hebben meer nodig dan een kerkelijke opvoeding — ze hebben een thuis nodig waar liefde woont.

Waar kunnen wij hun beter liefde voor

het goede bijbrengen dan in een gelukkig gezin? Onze jongeren zullen geen behoefte hebben aan een „vervangingsmiddel voor mensen” als wij ervoor zorgen dat zij een gezinsleven hebben waar men op liefdevolle wijze met elkaar omgaat, waar een moeder, vader, zusters en broers werkelijk om hen geven.

Ouders, laten wij er zeker van zijn dat onze jongeren niet voortdurend blootstaan aan de idee dat de spanningen van het dagelijks leven verlicht moeten worden door chemische middelen. We moeten eerder de nadruk leggen op ter zake doende informatie over drugs dan proberen hen bang te maken of te beschamen. Wij moeten proberen onze kinderen zo groot te brengen dat zij noch van genegenheid beroofd, noch verwend worden. Wij moeten onze kinderen verantwoordelijkheden opleggen die zij kunnen dragen en hen nimmer te veel beschermen voor problemen die zij op hun weg zullen tegenkomen. Zo zeker als sommige volwassenen — moeders en vaders — deze wind blijven zaaien, zullen zij ook storm oogsten. Wij moeten een sterkere vesting van waarachtige doelstellingen van het gezinsleven om ons heen bouwen, eensgezindheid zaaien en vreugde oogsten. Wanneer zijn uitdagingen en verleidingen voordoen, zullen niet alleen onze jongeren, maar ook hun ouders pijnlijke, moeilijke tijden beleven. Maar toch is het dan meer dan ooit zaak dat er liefde, begrip en aanvaarding in het gezin leven, zodat onze jongeren kunnen leren dat alleen het volhardend volgen van Gods wegen, een rijk, gelukkig leven zal voortbrengen.

Over het blijven op rechte paden gesproken: nooit zal ik vergeten wat ik enkele jaren geleden met een vriend

in midden-Utah meemaakte. Zijn hobby was het jagen op bergleeuwen. Met nog enkele andere mannen, betrouwbare paarden, geweren en goed getrainde honden, probeerde hij het spoor van de leeuwen te volgen of ze in het nauw te drijven om ze te vangen. Op een dag bezocht ik zijn bedrijf, en daar stond een volwassen hond bij een van zijn schuren aan de lijn. „Wat een prachtig hond is dat!” merkte ik op. Zijn antwoord luidde: „Hij moet weg. Ik heb niets aan hem.” „Wat mankeert er dan aan?” vroeg ik. „Vanaf de tijd dat hij nog een jong hondje was heb ik hem afgericht om het spoor van leeuwen te volgen. De laatste keer dat we voor drie dagen op de leeuwenjacht waren zat hij eerst achter een hert aan, toen achter een prairiewolf en tenslotte achter een paar konijnen, en bijna een hele dag was hij erop uit. Hij weet dat hij het spoor van de leeuw moet volgen om bij mij te horen. Wij zijn alleen geïnteresseerd in bergleeuwen. Tja, wie wil kan hem voor een zacht prijsje overnemen.”

Hoe vaak worden wij niet van het rechte spoor afgeleid door zaken als drugs die wij op onze weg tegenkomen? Jagen we bij tijd en wijle op het voor handen zijnde „konijn” terwijl het grote wild iets verder weg op het pad is?

Drugs vormen tegenwoordig een ernstig probleem, en de Kerk is er zeer verontrust over. Gezinnen, ouders en kerkelijke ambtenaren dienen al het mogelijke te doen om deze kwade zaken te voorkomen of uit de weg te ruimen. Het toenemende druggebruik vormt bijna een sub-maatschappij binnen de grote, wereldwijde maatschappij. Jonge en oudere mensen die deel uitmaken van het „drug-toneel” heb-

ben de neiging zich te tooien met ongebruikelijke kleding, kapsels en andere buitenisigheden die hen tot een aparte groep maken. Maar tenzij ze aanstootgevend of onaanvaardbaar worden doordat zij zich vreemd gedragen, richten we alleen maar schade aan door hen buiten te sluiten van onze samenkomsten en onze gehele broederschap. Het is te hopen dat wij niet de fout zullen begaan om overdreven veel aandacht te schenken aan de boosdoeners, ten koste van de meerderheid, die een deugdzaam leven leidt.

Tegelijkertijd moeten wij ons hoeden voor paniekreacties op iets dat een symptoom is van een ernstiger ziekte. In feite zijn er aanwijzingen dat wij de jongeren binnen en buiten de Kerk hebben verzadigd met informatie over verdovende middelen. Door onze grootscheepse campagnes hebben wij hun tegen wil en dank geleerd hoe en waar zij aan drugs kunnen komen.

De Kerk erkent en steunt de inspanning van vooraanstaande mensen en organisaties die proberen de drugproblemen te bestrijden en te behandelen. Bisschoppen en andere priesterschapsleiders dienen drug-gebruikers te helpen een weg naar genezing en rehabilitatie te vinden.

Als mensen nieuwsgierig zijn en met verdovende middelen experimenteren, moeten wij hun gezin en persoonlijk leven helpen versterken door hartelijke, liefdevolle heropvoeding, die gebaseerd is op de elementaire beginselen van het Evangelie. Onze jongeren zijn op zoek naar doelbewuste leiding. Wij moeten de afgedwaalden terugleiden naar hun kudde. Wij moeten de anderen leren dat zij voor het goede moeten kiezen en Zijn wegen moeten blijven bewandelen.

Mag ik herhalen dat drugs een zeer ernstig probleem vormen en dat de Kerk een flexibel werktuig in de handen des Heren is, maar dat wij niet mogen afdwalen van onze eeuwige en uitermate doelmatige weg vanwege problemen die weliswaar ernstig zijn, maar die niet meer dan symptomen van groter kwaad zijn.

Hoogstaande gedragsnormen zijn nu eenmaal gebaseerd op liefde voor het goede. Geen enkele vorm van zonde kan nu eenmaal tot geluk leiden. Wij moeten ons bewust zijn van degenen die ons willen laten geloven dat er geen hemel is, dat er geen hel is, en dat de enige weg naar geluk wordt aangegeven door compromissen en gemakzucht. Satan bestaat werkelijk en hij gaat doeltreffend te werk. Drugmisbruik is een van zijn wapenen. Als hij daartoe de kans kreeg zou hij alle mensen uitwerpen en door zijn sluwheid het gehele mensdom laten vervreemden van God. Wij mogen ons niet laten misleiden. God leeft, en door Hem en met Hem kunnen wij alles tot stand brengen. Wij moeten zorgen dat wij niet verwikkeld raken in de zonde van het drug-misbruik of de zonde van het sluiten van compromissen ten aanzien van onze normen; wij moeten daarentegen leren alle wegen van Satan te vermijden.

Onze hemelse Vader hecht er zoveel waarde aan dat wij het goede doen, dat Hij een ieder van ons zal zegenen met een teken als wij om Zijn raad vragen. Beseffen wij dat de Heer ons een tastbaar teken zal geven als wij Hem maar vragen ons langs het goede pad te leiden? In afdeling 9 van de Leer en Verbonden, vers 8, lezen we deze opdracht van de Heer:

„Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvoeren; dan moet

gij Mij vragen of het juist is, en indien het juist is, zal ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij weten, dat het juist is."

Broeders en zusters, wij sluiten compromissen ten aanzien van onze zegeningen, we rationaliseren onszelf van de zekere en veilige weg af, als we God niet vragen ons te leiden bij het nemen van de beslissingen die deel uitmaken van ons dagelijks leven.

De Heer heeft beloofd dat Hij ons zal helpen bij het streven naar geluk, als wij maar vertrouwen in Hem hebben en Zijn weg volgen. Ons zal een overvloedig leven beschoren zijn als wij op Zijn kracht vertrouwen. Als wij het priesterschap dat wij dragen verheerlijken en elke dag anderen laten delen in onze talenten, zal Satan geen macht over ons hebben, en de kracht van onze hemelse Vader zal dan alle rechtvaardige dingen mogelijk maken. In zijn opmerkingen tot zijn broer Aäron wijst Ammon in hoofdstuk 26 van het boek Alma, vers 12, op een levenswijze die veiligheid bewerkstelligt: "Ja, ik weet, dat ik niets ben; wat mijn kracht aangaat ben ik zwak; daarom wil ik niet in mijzelf roemen, maar ik wil in mijn God roemen, want in Zijn kracht kan ik alles doen; ... waarvoor wij Zijn naam eeuwig zullen prijzen." Om een eeuwig, gelukkig leven deelachtig te kunnen worden, hoeven wij slechts het Evangelie van Jezus Christus na te leven.

Na een recente zitting van onze algemene conferentie, kwam een ongeruste moeder naar me toe met de woorden: "Ik moet weten wat deze uitspraak wil zeggen: 'Geen enkel succes weegt op tegen het falen in eigen gezin.'" Ik wist iets af van de zorgen waarmee deze vriendin van mij te kampen heeft vanwege haar opstan-

dige, weerspannige dochter, en ik legde het haar daarom zo uit: Ik geloof dat we beginnen te falen in het gezin als we niet langer ons best voor elkaar doen. We falen pas als we het niet meer proberen. Zolang we ijverig met liefde, geduld en lankmoedigheid werkzaam zijn, ondanks de tegenslagen of het kennelijk gebrek aan vooruitgang, worden we nog niet gerekend tot de mensen die gefaald hebben in hun gezin. We beginnen pas te falen als we een zoon, een dochter, moeder of vader loslaten.

Enkele dagen geleden had ik een plezierige opdracht enkele Lamanitische vrienden in Supai aan de voet van de Grand Canyon in Arizona te bezoeken. Op mijn reis door het gebergte was ik in de gelegenheid enkele hippie-achtige jonge mensen te bezoeken die naar dit afgelegen gebied waren getrokken in een poging om te vluchten. Drugs en een elementair verlangen om alles en iedereen te ontvluchten dreef hen, zoals zij zelf toegaven, naar deze streek, en nog andere gebieden zullen volgen als ze daar uitgekeken zijn. "Niemand laat zich iets aan ons gelegen liggen, en eerlijk gezegd interesseert ons de gevestigde orde ook niets," luidt de boodschap die ze mij meegaven; ik verzeker u echter dat dit niet precies hun woorden waren. Tegen één van die jongelui zei ik, en dit zeg ik ook tegen al onze jonge vrienden die momenteel betrokken zijn bij de drugcultus: "Zo zeker als je in drie of vier uur met al je aardse bezittingen op je rug deze Grand Canyon kunt verlaten, kun je ook die drug-gewoonten de rug toekeren. Velen onder ons geven wel om jullie en we willen jullie helpen om weer op het pad naar de hoofdweg terug te komen."

Onze jonge vrienden en hun verbijsterde ouders, die in de kwaadaardige greep van het drug-misbruik en alle ellende van dien terecht zijn gekomen, verklaren wij dat er een weg terug is. U kunt eruit komen. Er is hoop.

Ik getuig vandaag tot u dat liefde voor het goede ons kracht en bescherming van onze hemelse Vader zal brengen. Op Zijn paden zullen wij geborgenheid vinden. Ik bid dat wij in ons hart het verlangen zullen koesteren om in volle ernst te zoeken naar veilige wegen die bij kwade zaken als drugs vandaan leiden, door oprecht al Zijn geboden te onderhouden.

Mogen wij in ons eensgezind werken om onze jongeren te helpen alle verleidingen van vandaag te bestrijden en te vermijden hieraan herinnerd worden: "... een iegelijk mens zij ras om te horen, traag om te spreken, traag tot toorn; Want de toorn des mans werkt Gods gerechtigheid niet." (Jak. 1:19-20.)

Ik bid dat onze hemelse Vader ons zal helpen bij het onderwijzen en liefhebben van het goede, in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Het huwelijk is voor de eeuwigheid bedoeld

„Het huwelijk is een heilige verbintenis die men op de eerste plaats aangaat om een gezin te stichten.”

Geliefde broeders en zusters, nu ik hier vandaag voor u sta hecht ik waarde aan uw geloof en uw gebeden wanneer ik spreek over wat mij na aan het hart ligt.

Een tempelhuwelijk voor tijd en alle eeuwigheid dient het doel te zijn van ieder lid van de Kerk, want het huwelijk is van Godswege geboden. Het huwelijk is een gebod. Het huwelijk werd ingesteld bij goddelijke beschikking.

De Heer heeft gezegd: „En verder, voorwaar zeg ik u, dat wie ook verbiedt te huwen, het niet op Gods voorschrift doet, want het huwelijk is de mens van Godswege geboden.

„Daarom is het wettig, dat hij een vrouw hebbe, en deze twee zullen één vlees zijn, en dit met het oogmerk, dat de aarde aan het doel van haar schepping beantwoorde;

„En dat ze met het aantal mensen mocht worden bevolkt, dat het over-

eenstemt met Zijn schepping vóór de wereld werd gemaakt.” (L. en V. 49:15-17.)

Het huwelijk is een heilige verbintenis die men op de eerste plaats aangaat om een gezin te stichten, ten einde de geboden des Heren uit te voeren.

Een huwelijk met kinderen, en de prachtige relaties binnen het gezin die hierdoor kunnen ontstaan, is de vervulling van het leven. Als alles zou zijn zoals het moet zijn, zouden we in een gezin een moeder en een vader zien die in de tempel zijn gehuwd voor tijd en alle eeuwigheid. De vader houdt zijn priesterschap in ere door zijn gezin in gerechtigheid te leiden. Vader en moeder hebben elkander en hun kinderen lief. Kinderen zullen elkaar en moeder en vader liefhebben en respecteren. Allen zijn ze actief bezig met hun kerkelijke taken. Het was de bedoeling van de Heer dat het huwelijk dat in de tempel voor alle

eeuwigheid wordt gesloten, ook eeuwig stand houdt. Dit hield Zijn plan in. President Joseph Fielding Smith heeft gezegd: „Het huwelijk, zoals dit door de heiligen der laatste dagen wordt opgevat, is een verbintenis die is voorbestemd eeuwigdurend te zijn. Het is de grondslag voor eeuwige verhoging, want zonder dit zou er in het Koninkrijk Gods geen eeuwige vooruitgang kunnen zijn.” (Doktrines of Salvation [Bookcraft, 1967], deel 2, blz. 58.)

„Hetgeen dan God samengevoegd heeft, scheidt de mens niet.” (Mk. 10:9.) Uit de Schriften blijkt heel duidelijk dat een huwelijk dat is gesloten op de manier die de Heer voorschrijft, niet verbroken mag worden.

Het is uitermate bedroevend te constateren hoe licht sommige mensen hun huwelijksbelofte opnemen. Onder de broeders bestaat grote bezorgdheid over het toenemende aantal echt-

scheidingen onder de leden van de Kerk.

Ondanks het feit dat het aantal echtscheidingen onder de leden van de Kerk aanzienlijk kleiner is dan het landelijke aantal, en dat het aantal echtscheidingen onder degenen die een tempelhuwelijk hebben gesloten kleiner is dan onder degenen die alleen een burgerlijk huwelijk hebben gesloten, is het aantal scheidingen toch onrustbarend groot.

Echtscheidingen zijn gewoonlijk het gevolg van het feit dat een van de echtelieden of beiden het Evangelie niet naleven. Ik veronderstel dat om diezelfde reden tenslotte in de tijd van Mozes echtscheiding werd toegestaan. Dit zegt ook de Heiland in antwoord op vragen van de Farizeeën: „Mozes heeft vanwege de hardigheid uwer harten u toegelaten uw vrouwen te verlaten; maar van den beginne is het alzo niet geweest.” (Mt. 19:8.) En omdat er evenals in de dagen van Mozes, ook in onze tijd leden zijn die zich niet geheel en al houden aan de wetten van het Evangelie, is echtscheiding toegestaan wanneer dit noodzakelijk geacht wordt, hoewel dit oorspronkelijk niet de bedoeling was.

Als beide partners in hun huwelijk de normen en beginselen van het Evangelie als grondslag voor het huwelijk zouden hanteren, zouden zich weinig problemen voordoen die zij niet aankunnen.

Als een van beiden het met de normen van het Evangelie opeenakkoordje gooit, of beiden maken zich hieraan schuldig, volgen er onherroepelijk moeilijkheden. Het huwelijk is een heilige verbintenis, en goede leden van de Kerk horen te weten dat men die verbintenis in de eerste plaats aangaat om een gezin te stichten. Andere belangrijke wensen en plannen binnen het huwelijk moeten eveneens door beide huwelijkspartners goed begrepen worden.

President McKay zei naar aanleiding van de ernst waarmee wij een huwelijksverbond sluiten: „Het huwelijk zonder meer beschouwen als een overeenkomst die men louter voor

elementaire genoegens aangaat als gevolg van een romantische gril of uit zelfzuchtige overwegingen, en die bij de eerste de beste moeilijkheid of bij elk misverstand dat kan ontstaan weer kan worden verbroken, is een euvel dat strenge veroordeling verdient, vooral in gevallen waarin men kinderen onder die scheiding doet lijden.” (Citaat in *The Latter-day Saint Family* van Blaine R. Porter [Deseret Book Co., 1966], blz. 402—403.)

Mogelijk is het noemen van enkele van de meest voorkomende oorzaken van wettelijke echtscheidingen nuttig om deze problemen te helpen voorkomen: onverenigbaarheid, overspel, geldzaken, mishandeling, oneerlijkheid, het Evangelie niet naleven, ontrouw, het priesterschap niet in ere houden, verlating, voortdurende onenigheid, onverschilligheid, dronkenschap, drift.

Onverenigbaarheid is een zo alledaagse term geworden, dat ze vele problemen schijnt te rechtvaardigen. Ongetwijfeld zal dit in bepaalde gevallen gerechtvaardigd zijn, maar wat is onverenigbaarheid eigenlijk? Is het niet een aanduiding van zelfzuchtigheid? Zijn we werkelijk onzelfzuchtig, hebben wij onze naaste lief als onszelf, wanneer we onverenigbaar zijn? Hebben wij al het mogelijke gedaan om onze voorkeuren en de dingen waaraan wij een hekel hebben af te stemmen op die van onze eega? Als wij waarlijk het Evangelie naleefden zou onverenigbaarheid lang niet zo vaak voorkomen.

President McKay zei over onverenigbaarheid: „Het is werkelijk tragisch als een echtpaar dat zich heeft gekeesterd in de stralende warmte van elkanders liefde, dag aan dag moet toezien hoe wolken van misverstand en onenigheid het licht van de liefde in hun leven verduisteren. In de duisternis die volgt is de vonk van liefde in elkanders ogen gedoofd. Om die vonk terug te brengen doet men vruchteloze pogingen om het juiste woord te zeggen en de juiste dingen te doen; maar het woord en de daad worden verkeerd begrepen, scherpe antwoor-

den rijten de wond weer open, en de harten, die eenmaal verenigd waren, raken steeds verder van elkaar verwijderd. Als deze hartverscheurende toestand eenmaal heerst, wil men gaan scheiden.” (*Gospel Ideals* [Improvement Era, 1953] blz. 469.)

Ik ben geschrokken toen ik hoorde hoeveel mannen vrouwen mishandelen. Tijdens de conferentie van oktober 1951 zei president McKay: „Ik kan me niet voorstellen dat een man wreed kan zijn tegen een vrouw. Ik kan me niet voorstellen dat zij zich zo kan gedragen dat zij een dergelijke behandeling verdient. Misschien zijn er vrouwen op de wereld die hun man tot het uiterste brengen, maar geen enkele man heeft het recht geweld te gebruiken of zijn gevoelens bot te viëren door vloeken. Er zijn ongetwijfeld mannen op de wereld die zich zo beestachtig gedragen, maar geen enkele man die het priesterschap Gods draagt mag zich op een dergelijke manier verlagen.” (*Gospel Ideals*, blz. 467.)

De kwestie van ongeïnteresseerdheid, gebrek aan mededeelzaamheid en gebrek aan genegenheid zijn veel voorkomende oorzaken waardoor een huwelijk schipbreuk lijdt. Harold B. Lee zei onlangs tegen een groep jonge leiders van de priesterschap het volgende: „Ik zeg u, broeders, dat het gevaarlijkste wat er tussen u en uw vrouw of tussen mij en mijn vrouw kan gebeuren het ontstaan van onverschilligheid is, . . . dat zij het gevoel hebben dat hun bezigheden ons niet interesseren, dat wij niet op talrijke wijzen blij geven van onze liefde en genegenheid. Vrouwen moet men liefhebben als men ze gelukkig wil zien, en voor mannen geldt hetzelfde. (Seminarie voor Regionale Vertegenwoordigers, 12 december 1970, blz. 6.)

Het niet zo nauw nemen met de wet van kuisheid of het overtreden van de zedelijke leringen van de Heiland is een duidelijke zaak. Het schijnt ongelofelijk dat dragers van het priesterschap en vrouwen die een tempelaanbeveling waardig zijn geacht, zodat zij in de tempel konden trouwen, zich zo vaak schuldig maken aan overspel,

ontrouw en andere seksuele zonden. In deze tijd, waarin zoveel vrouwen buitenshuis werken en waarin mannen en vrouwen samen werken, worden vele gezinnen uit elkaar gerukt door wat aanvankelijk een onschuldige omgang leek.

President McKay gaf de mannen enkele duidelijke aanwijzingen: „Een man die in het huis des Heren een heilig verbond heeft gesloten om de trouwbelofte gestand te doen, verdraagt dit verbond als hij bij zijn vrouw en kinderen weggaat, enkel en alleen omdat hij zich het hoofd op hol heeft laten brengen door het aardige gezichtje en het verleidelijke figuur van een jong meisje dat hem geveild heeft met een glimlach. Zelfs als de wetten van het land gemakkelijk worden gehanteerd en zo iemand toestemming krijgt om te scheiden, dan acht ik die man toch geen aanbeveling waard om zijn tweede huwelijk in de tempel te sluiten.” (*Gospel Ideals*, blz. 473.)

Ongeacht op welke gronden tot echtscheiding wordt overgegaan, de kinderen zijn gewoonlijk degenen die er het meest onder lijden. Maar al te vaak worden de kinderen beroofd van de noodzakelijke elementaire dingen die zij nodig hebben om zich op het leven voor te bereiden.

President McKay heeft gezegd dat er drie elementaire dingen zijn waar elk kind recht op heeft: (1) een naam die gerespecteerd wordt, (2) een gevoel van geborgenheid, (3) de mogelijkheden om zich te ontplooiën. (*The LDS Family*, blz. 406.) De mogelijkheid om deze drie dingen te ontvangen wordt verkleind door echtscheiding.

Toen zuster Cullimore en ik naar de tempel gingen om in het huwelijk te treden, vroeg president George H. Brimhall (van de Brigham Young universiteit) ons in zijn kantoor te komen. Hij gaf ons enkele aanwijzingen die wij door de jaren heen steeds op prijs hebben gesteld. Hij zei: „De vier bronnen die zullen voorkomen dat uw ‚Hof van Eden‘ een woestijn wordt, zijn nimmer aflatend vertrouwen, voortdurend overleg, voortdurend geven en nemen, voortdurende verkering.”

In elk huwelijk is volmaakt vertrouwen belangrijk — vertrouwen in alle dingen. Het wederzijds vertrouwen dat uit liefde geboren wordt, nooit in twijfel trekt, nooit twijfelt aan elkaanders integriteit. Iemand heeft eens gezegd: „De maatschappij is gebaseerd op vertrouwen, en vertrouwen is gebaseerd op het geloof in elkaars integriteit.”

Onderling overleg en gezamenlijke beslissingen zijn zo belangrijk in een gelukkig huwelijk. Overleg, waarbij alle gezinsleden betrokken worden kan goede relaties binnen het gezin kweken. Onderling overleg in alle dingen die worden gedaan, zal de huwelijksbanden versterken.

Ik veronderstel dat er binnen het huwelijk niets zo noodzakelijk is als *voortdurend geven en nemen*. Juist door geven en nemen groeien we dichter naar elkaar toe. Naarmate wij onze eigen fouten inzien en de deugden van de ander erkennen en de nodige wijzigingen aanbrengen, versterken wij ons huwelijk.

Henry Watterson, een Amerikaans journalist en politicus, heeft gezegd: „Ik zou een compromis sluiten ten aanzien van oorlog. Ik zou een compromis sluiten ten aanzien van roem. Ik zou compromissen sluiten ten aanzien van alles waarbij sprake is van haat, ellende, waarbij liefde geen liefde meer is, en waarbij het leven begint af te dalen in het dal van de schaduw des doods. Maar ten aanzien van Waarheid zou ik geen compromis sluiten. Ten aanzien van goed en kwaad zou ik geen compromis sluiten.”

Voortdurende verkering. President McKay heeft gezegd: „Het zaad voor een gelukkig huwelijksleven wordt in de jeugd gezaaid. Geluk begint niet aan het huwelijksaltaar; het begint reeds tijdens de jeugd en in de verkeringstijd.” (*Pathways to Happiness* [Bookcraft, 1957], blz. 49.)

De verkeringstijd mag echter ook niet eindigen aan het trouwaltaar. Het is uiterst belangrijk dat wij ons voortdurend bewust zijn van ons huwelijk en dat wij elke dag van ons leven daadwerkelijk bezig zijn om onze ver-

keringstijd voort te zetten door vriendelijke daden, wellevendheid, en consideratie voor elkaar. Archibald F. Bennett drukt dit in zijn geschriften over de verhoging van het gezin prachtig uit: „Bruidsparen die aan het huwelijksaltaar komen, beschouwen de huwelijksplechtigheid maar al te vaak als het einde van hun verkering, in plaats van het begin van een eeuwigdurende verkeringstijd. Laat ons niet vergeten dat bij de lasten van het huiselijk leven lieve woordjes van waardering en kleine hoffelijkheden nog meer op prijs gesteld worden dan in die heerlijke dagen en maanden van de verkeringstijd. Juist na de trouwdag en te midden van de beproevingen die zich thuis dagelijks voordoen, dragen woordjes als ‚dank je wel,‘ ‚vergeef me,‘ en ‚alsjeblieft‘ bij tot de bestendiging van die liefde die u tot het huwelijk heeft gebracht... De trouwing geeft geen enkele man het recht om wrede of onattent te zijn, en geen enkele vrouw het recht om slonzig, kribbig of onaangenaam te zijn.” (*The LDS Family*, blz. 236.)

Dat wij onze huwelijksbelofte zullen heiligen en zo zullen leven dat de eeuwige zegeningen daaraan verbonden ons deel zullen zijn, bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

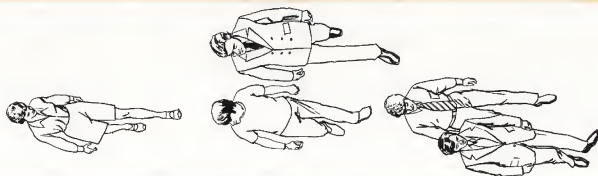
(vervolg van blz 4)

Evangelie zoals wij dat volledig en met trots kennen kunnen alle heiligen der laatste dagen God en Zijn plan voor het eeuwige leven leren kennen en de geloofskracht ontvangen die ons zal voeren tot vroege van eeuwige verhoging. ○

1 Bernard Mannes Baruch (1870–1965) — Amerikaans financier, filantroop, rijksambtenaar en adviseur van verscheidene presidenten van de Verenigde Staten.

Waar gaat u werkelijk heen?

DOOR OUDERLING RICHARD L. EVANS van de Raad der Twaalven

Mijn geliefde broeders en zusters — overal ter wereld, Enkele weken geleden dachten enkelen van ons na over wat de aandacht zou trekken van mensen die voor een drukke luchthaven kwamen — van en naar vele plaatsen reizend en op velerlei doelen gericht. Wij dachten aan de vaak gestelde vraag: Waar zijn we vandaan gekomen? Waarom zijn we hier? Waar gaan we heen? — maar een variatie op een van deze vragen wierp zich op: Waar gaat u *werkelijk* heen? En hieraan hadden wij kunnen toevoegen: Wat wilt u *eigenlijk precies*?

Een groot deel van onze tijd gebruiken wij om ons van het een naar het ander te haasten, waarbij wij ons niet altijd afvragen wat wij zouden moeten zijn of wat van het grootste belang is.

Soms zetten we onze zinnen op dingen die we naar onze mening moeten hebben, en als we ze eenmaal krijgen merken we dat ze niet zoveel betekenen als we eens dachten.

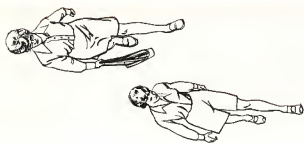
En zo verstrijken de jaren — en zelfs als we nog jong zijn beginnen we te beseffen dat we ouder worden. Het is een ontnuchterende gedachte dat: ruim een kwart van dit jaar al voorbij is — waarschijnlijk gedeeltelijk besteed aan het najagen van zaken die niet zoveel ter zake doen —, en dat herinnert ons aan een droom die John Ruskin eens had:

„Ik droomde,” zei hij, „dat ik op een kinderfeestje was waar voor alle mogelijke soorten amusement was gezorgd... door een verstandige en vriendelijke gast-

heer... De kinderen hadden in tuinen en kamers het rijk alleen, en ze hoefden voor niets anders te zorgen dan de middag zo fijn mogelijk door te brengen... Er was muziek... er waren allerlei grappige boeken... een knutselhoek... een tafel beladen met allerlei lekkernijen... en alles wat een kind maar leuk kon vinden... maar te midden van dit alles bedachten enkele ‚handige’ kinderen dat ze wel een paar van de koperen kopspijkers wilden hebben waarmee de stoelen waren beslagen, dus ze gingen aan de slag om ze eruit te trekken. Het duurde niet lang of bijna alle kinderen verstuikten hun vingers in hun pogingen om de koperen kopspijkers eruit te trekken. Met wat zij eruit konden trekken waren zij nog niet tevreden, en iedereen wilde er een paar van iemand anders hebben. En uiteindelijk verklaarden de ‚handige’ en ‚verstandige’ kinderen dat er die middag eigenlijk niets van belang was, behalve dan het verzamelen van zoveel mogelijk kopspijkers... En tenslotte begonnen zij om de kopspijkers te vechten, ... *ondanks het feit dat zij wisten dat zij zelfs niet één koperen spijker mee naar huis mochten nemen.* ... Maar nee hoor! Het parool was ‚Wie heeft er de meeste spijkers? ... Ik moet er net zoveel hebben als jij voor ik dit huis verlaat, want anders kan ik onmogelijk met een gerust hart naar huis gaan.’ Ten slotte maakten zij zoveel lawaai dat ik wakker werd, en ik dacht bij mijzelf: ‚Wat is dat een volkomen verkeerde droom over kinderen... Zulke dwaze dingen doen kinderen nooit. Dat doen alleen maar grote mensen.’”¹

Welnu, ik heb geen droom gehad zoals die waarover

*„Bereid u voor op kansen hier en nu,
evenals op een eeuwige toekomst.”*

Ruskin vertelde, maar talloze malen heb ik hierover gepeinsd, gebeden en gedacht.

Geliefde jonge vrienden, geliefde oudere vrienden, waar gaat u *werkelijk* naar toe? Wat wilt u *eigenlijk* precies?

Enkele maanden geleden sprak ik tijdens de begrafenisdienst van een dierbare oude vriend. Hij had, naar ik aanneem, weinig van de *dingen* van dit leven, maar ik hoorde zijn kleinzoon zeggen: „Eens in de week kwam Grootvader samen met zijn hele familie — kleinkinderen inbegrepen. Hij onderwees hun het Evangelie. Hij was nooit negatief. Hij sprak altijd woorden van geloof en aanmoediging. Er bestond geen „generatiekloof”.“

En ik dacht hoe gezegend en tevreden ik me zou voelen als een kleinzoon van mij dit oprecht over mij zou kunnen zeggen wanneer dit korte, onzekere leven op zijn eind loopt.

Ik heb gedacht aan plaatsen overal ter wereld waar we geweest zijn, waar honderden miljoenen mensen nooit het voorrecht hebben gehad te leren lezen en schrijven. En toen heb ik gedacht aan andere plaatsen, waar jonge mensen vroegtijdig de school verlaten en hun kansen negeren. Waar denken zij heen te gaan in een wereld die steeds meer scholing, vakbekwaamheid en vaardigheid eist?

Geliefde jonge vrienden, *elke* dag is een deel van de eeuwigheid. Wat hier en nu gebeurt is van eeuwig belang. Ik wil jullie smeken, waar jullie ook zijn, jenzelf voor te bereiden op kansen die jullie hier en nu wachten, maar tevens op een eeuwige toekomst. „Wat zijn kansen,”

vroeg George Eliot, „voor de mens die ze niet kan gebruiken?“²

De natuurwetten, Gods wetten, de wetten van het leven zijn één en dezelfde en ze zijn voortdurend volledig van kracht. We leven in een heelal van wetten. De lente volgt op de winter. Hierop kunnen we rekenen. De zon zal zich morgenochtend weer op tijd laten zien. Hierop kunnen we rekenen.

En de zedelijke en geestelijke wetten zijn ook volledig van kracht. Hierop kunnen we ook rekenen. Ieder van ons zal zich bewust zijn van de gevolgen van de manier waarop wij leven. En laat niemand nu zeggen dat gewone mensen

ouders het prettig zullen vinden, maar als goede dienst aan onszelf — want elk gebod, elke eis die God stelt, dient tot ons geluk, tot onze gezondheid en tot onze vermoedensruimte en vooruitgang. O, geliefde jonge vrienden, zelfs uit eigenbelang is het verstandig die geboden te onderhouden die God heeft gegeven.

Naast de lichamelijke kant moeten wij ons ook bekommeren om de vervulling van het denken en de ziel — we moeten oppassen voor de leveranciers en exploiters van pornografie, die met winstbejag of met andere doeleinden de mensen vergiftigen met smerige, kleinerende prentjes en artikelen.

ooit het recht of de macht hebben om Gods geboden te herroepen of ze af te schaffen — geboden die zo praktisch en essentieel zijn, een deel van het leven, omdat ze te maken hebben met gezondheid en geluk en vrede, met eerlijkheid en zedelijkheid en reinheid, en uitmuntendheid, en alle andere dingen die met het leven te maken hebben. Als iemand jullie geliefde jonge vrienden, vertelt dat je de geboden van God naast je neer kunt leggen zonder je bewust te zijn van de gevolgen — als iemand jullie dat wijsmaakt, weet dan dat je luistert naar iemand die er niets van weet of die de waarheid niet spreekt.

Deze denkvermogens, deze lichamen die God heeft gegeven, met hun wonderschone lichamelijke werking, moeten een sterfelijk leven lang meegaan — en de zintuigen beschadigen of verdoven, hun lichamelijke functie verstoren, of ze misbruiken of onvoldoende verzorgen — toegeven aan geest-verwoestende stoffen die het lichaam vernietigen, het denken versuften, is een dwaze, zondige onwilsheid. Alles wat niet goed is voor de mens, moet de mens niet gebruiken of doen.

Maar niet alleen lichamelijke kastijding vloeit voort uit het afwijken van de wetten van het leven, maar ook mentale en geestelijke straf en innerlijke zielsangst. Zoals Juvenal eens heeft gezegd: „De allerergste straf is dat geen enkele schuldige mens door het gerechtshof van zijn eigen geweten wordt vrijgesproken.“³

Ja, we horen te leven zoals we horen te leven, en niet alleen om God te behagen, ook niet alleen omdat onze

Ach, wij zouden natuurlijk alle beschikbare middelen aan moeten wenden om zulk kwaad terug te drijven — een kwaad dat zichzelf nooit beperkingen zal opleggen —, maar wel steeds doordringender en boosaardiger zal worden zolang wij het daartoe de kans geven.

Wij zijn verplicht kinderen in hun onschuld en eerlijkheid te beschermen. En laat er naast de steeds luider wordende stemmen die opgaan om de materiële vervuiling op te ruimen evenveel bezorgdheid zijn om de vervuiling van denken, handelwijzen en zeden. Onze bezorgdheid om de materiële vervuiling is zeer zeker niet dringender dan onze ongerustheid om de vervuiling van het menselijk denken en de menselijke ziel.

Als wij dan vorderen op de levensweg, moeten wij twee dingen in ogenschouw nemen: de macht van het voorkomen en de macht van het berouw.

Waarom zou men tegen de wetten van het leven ingaan? Waarom zou men zich hals over kop in slechte gezondheid en een ongelukkig leven storten? Waarom zou men tegen het geweten in leven? Denkt u eens aan het verdriet en de verspilling en het berouw die voorkomen konden worden door te leven zoals we behoren te leven. Niemand kan aan de gevolgen ontkomen. Cecil B. Demille drukte het zo uit: Wij kunnen de ... geboden niet overtreden. Wij kunnen alleen onszelf daardoor te gronde richten.“⁴ Laten wij toch in ons denken en leven en onderwijzen de macht van het voorkomen waarmaken. „Als het

niet goed is," zei Marcus Antonius, „doe het dan *niet*; als het niet waar is, zeg het dan *niet*." ⁵

Maar voor zover wij hierin niet geslaagd zijn (en de hemel helpe ons er wel in te slagen), moeten wij ons met geheel ons hart wenden tot de macht van het berouw.

De zware last van de zonde is een te zware last. Ik heb president Lee horen zeggen dat de zwaarste last op de hele wereld de last van de zonde is. Het is niet prettig aan te moeten zien hoe sommige mensen — jong en oud — in zielsangst verkeren doordat zij die last dragen, de hemel om vergeving smekend omdat zij niet anders gehandeld hebben.

gelle nodig om ons duidelijk te maken hoe wij daar kunnen komen.

Gode zij dank voor Zijn openbaringen aan Zijn profeten, in het verleden en in deze tijd, en Gode zij dank dat Hij ons niet alleen laat. Hij heeft ons meer gezegd dan we ooit in ons leven hebben waar gemaakt, en Hij zal ons nog meer zeggen naarmate wij Hem dienen en Zijn geboden onderhouden.

Ik geef u, mijn geliefde vrienden overal, mijn getuigenis mee dat God leeft, dezelfde God en Vader Die ons naar Zijn eigen beeld geschapen heeft; dat Hij Zijn goddelijke Zoon, onze Heiland, heeft gezonden om ons te verlossen

Maar Gode zij dank voor het beginsel van berouw, voor een Vader Die ons begrijpt en Die ons verzekert dat Hij ons berouw zal accepteren zolang het berouw oprecht is. Dit zei Hij:

„Hierdoor moogt gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert: Ziet, hij zal ze belijden en *verzaken*.

... hij, die zich van zijn zonden heeft bekeerd, ontvangt vergeving, en Ik, de Here, gedenk ze niet meer." (L. en V. 58:43, 42. Cursivering van de schrijver.)

Hier kunt u zeker van zijn. Keer u toch af van de wegen die u leiden naar de plaats waar u niet werkelijk naar toe wilt gaan. Wend u naar wat u vrede en zelfrespect en reinheid en een gerust geweten zal brengen.

Ik pretendeer niet dat ik het rooster van de plannen en bedoelingen van onze Vader ken, maar ik weet wel dat voor ieder van ons het moment om zich te bekeren en op weg te gaan naar de plaats waar we heen behoren te gaan niet later is dan nu.

Waar gaan wij *werkelijk* heen? Nu wij weer de tijd naderen waarin wij de komst van onze levende Heer en Heiland gedenken, zouden wij er goed aan doen te denken aan het goddelijke plan en doel dat ons te rechter tijd van dit snel voorbij gaande leven zal brengen naar een werkelijk en persoonlijk eeuwig leven, met onbegrensde eeuwige mogelijkheden, en met degenen die ons dierbaar zijn, voor altijd, voor eeuwig. Dit is het plan en de bedoeling van onze Vader. Daarom doet het er wel degelijk toe waar we naar toe gaan en daarom hebben we Zijn Evan-

gel van de dood; dat de hemelen zijn geopend en dat de volheid van het Evangelie weer bekend is gemaakt om ieder van ons te verlossen en te verhogen als wij daartoe bereid zijn, en dat is Gods bedoeling: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.

Ik weet dat mijn Verlosser leeft, en ik bid dat Zijn vrede en zegen met alle mensen, overal, mogen zijn. In de naam van onze Heer en Heiland, Jezus de Christus. Amen. ○

1 John Ruskin — Engels recensent en schrijver (1819—1900): „Little Brass Nails.”

2 George Eliot — pseudoniem van Mary Ann Evans, Engels romanschrijfster (1819—1880): *Scenes from Clerical Life: Amos Barton*.

3 Decimus Junius Juvenalis Juvenal — Romeins satirisch schrijver (60—140): *Satires*, xiii.

4 Cecil Blount DeMille — filmproducent en schrijver (1881—1959): „Brigham Young University Commencement Address, 1957” (Inaugurationrede Brigham Young Universiteit, 1957)

5 Marcus Aurelius Antoninus — Romeins keizer (121—180): *Meditations*, boek xii, par. 17, r. 68.

Jessie Evans Smith 1902-1971

„De vreugde en blijdschap die zuster Smith bracht in het leven van wie haar kenden is met geen pen te beschrijven. Gezegend als zij was met een prachtige stem en een magnetische persoonlijkheid, straalde zij, waar zij ook ging, hartelijkheid uit.“ Deze woorden, die president Richard M. Nixon sprak als huldeblijk aan Jessie Evans Smith, verwoorden de gedachten van miljoenen mensen — niet alleen van degenen die haar persoonlijk gekend hebben, maar ook van de vele, vele mensen wier leven zij door middel van muziek beïnvloedde. Zuster Smith, beminde echtgenote van President Joseph Fielding Smith, was gezegend met een uitzonderlijke muzikale gave en een buitengewoon fijn gevoel voor humor, en haar hele leven lang liet zij anderen rijkelijk in deze gaven delen. Hierdoor werd zij mensen van alle leeftijden en uit alle lagen van de bevolking zeer dierbaar.

Zij werd op 29 december 1902 in Salt Lake City geboren als zevende kind en enige dochter van Jonathan en Janet Buchanan Evans. Al vroeg bleek welk een buitengewone altstem zij had, want zij was pas vijftien jaar toen zij in 1918 in het Mormoonse Tabernakelkoor ging meezingen. Hierdoor ontstond een band die meer dan een halve eeuw stand zou houden.

Vier jaar lang, van 1923 tot 1927, zong zij hoofdrollen bij de American Light Opera Company. Toen zij echter moest beslissen of zij al dan niet een beroepsopleiding muziek zou gaan volgen en dan waarschijnlijk een carrière gaan opbouwen bij de Metropolitan Opera Company, wendde zij zich vastend en biddend tot de Heer.

En, geleid door de beloften van haar patriarchale zegen („Uw stem zal in binnen- en buitenland gehoord worden . . . elke latente kracht in u zal worden aangewend om de Meester te dienen“), keerde zij terug naar huis, naar een loopbaan in het zakenleven, en om zonder daarvoor betaald te worden anderen deelgenoot te laten zijn van haar talenten.

Het leven kreeg voor Jessie Evans een nieuwe dimensie toen zij in 1938 in het huwelijk trad met Joseph Fielding Smith, toen lid van de Raad der Twaalven, en vader van elf moederloze kinderen. Samen dienden zij de Here; zuster Smith stond haar echtgenoot steeds met hulp en steun terzijde. Haar stem werd in binnen- en buitenland gehoord, toen zij en President Smith over de gehele wereld reisden om gemeenschappen van de heiligen te bezoeken. Vaak inspireerden zij hen met prachtige duetten.

Jessie Smith is alomt geeeerd met eerbewijzen van grote universiteiten, de gouden-arenleesster onderscheiding, medailles en eervolle vermeldingen — en dat alles uit waardering voor haar zeldzame gevoel voor humor, grote nederigheid en geestelijke waarden, hartelijkheid en liefde en toewijding voor haar echtgenoot, de Kerk en de Heer.

Toen zijn op 3 augustus overleed, gaven talloze vrienden en bewonderaars, leden en niet-leden van de Kerk, gezamenlijk uiting aan hun liefde en gebeden voor President Smith en zijn gezin. Het is voor de Kerk, ja, voor de gehele wereld, een grote zegen haar te hebben gekend.

(vervolg van blz 28)

voor het woord des Heren. Met deze zes discussies bereikt men dat precies. Een gedegen voorbereide en opgeleide zending die gevoelig is voor de Geest kan al in enkele uren merken of iemand het Evangelie wil horen of dat hij alleen maar vriendschappelijke omgang met de leden wenst of hunkert naar gezelschap.

Verstaat u mij alstublieft wel: wij proberen niet in vijf of zes discussies het Evangelie te onderwijzen. Dat lukt ons nooit. Het Evangelie vereist een levenslange studie, en niemand van ons heeft alles ervan geleerd. Maar dat kan ons niet ervan weerhouden actieve heiligen der laatste dagen te zijn. Activiteit is evenredig aan het getuigenis, nietwaar? De kracht van de Kerk schuilt in het persoonlijk getuigenis van haar leden. Wat wij met die zes discussies proberen te bereiken is heel eenvoudig. Wij proberen iemand die de Kerk niet kent zelf te laten ontdekken — met de hulp van de Heer — dat Joseph Smith een profeet is, hem op zijn knieën te krijgen om te onderzoeken of Joseph Smith een profeet is. Als hij door de innerlijke overtuiging van de Heer in zijn hart begrijpt dat Joseph Smith een profeet is, passen alle andere dingen als een legpuzzel in elkaar. Dan kunnen wij hem — en onszelf — de rest van ons leven onderwijzen, en dat is de bedoeling van de priesterschapsorganisatie en alle andere organisaties van de Kerk.

V: Welke ervaring van uw zendings-tijd heeft u de meeste voldoening geschonken?

President Dunn: Het zou moeilijk zijn er een uit te kiezen, maar ik zou willen zeggen dat het zien van tientallen en tientallen zendingen die zowel zichzelf als de Heer hebben gevonden wel de ervaring was die me de meeste voldoening heeft geschonken. In verband daarmee zou ik direct een tweede zegening willen noemen: zien wat deze zendingen met hun kennis en getuigenis kunnen doen om mensen te bereiken die geen lid zijn van de Kerk. Mensen met wie zij contact

hebben gehad en die bij me in de huiskamer zitten terwijl hun de tranen over de wangen lopen, en die de Kerk en ons allemaal danken dat wij bij deze zaak betrokken zijn, dat is iets dat niet te meten is in dollars of loonzakjes of hoge posities of wat dan ook. Het komt er allemaal eenvoudigweg op neer dat je op een eerlijke manier deelt wat je hebt, zodat de mensen met de hulp van de Heer zelf kunnen ontdekken dat het waar is. En gelooft u mij: het Evangelie is waar. God leeft, en wij, alle leden van de Kerk, zijn zonder meer Zijn vertrouwde dienstknechten — daar hoeft geen van u ook maar een moment aan te twijfelen. Wij allen zijn geroepen om het Evangelie te verkondigen — elke dag, ons hele leven lang, met woord en daad — om vreugde en vrede te brengen aan alle mensen die ernaar verlangen.

○

(vervolg van blz 24)

Hij moet het uiterste doen om wat hij heeft weggenomen terug te geven, of hij moet de door hem gedane schade herstellen. Wie zich zo van zijn zonden bekeert en zich geheel van zijn zonden afkeert om er niet weer in te vervallen, heeft recht op de belofte dat zijn zonden hem vergeven zullen worden als hij de onvergeeflijke zonde niet begaan heeft; in de woorden van de profeet Jesaja: „...al waren uw zonden als scharlaken, zij zullen wit worden als sneeuw, al waren zij rood als karmozijn, zij zullen worden als witte wol.“ (Jes. 1:18.)

Maar begrijpt u alstublieft de ware betekenis van de Schriften niet verkeerd. Een mens mag zich niet in de poel van vuil en zonde wettelen en een leven leiden dat voor het aangezicht van God onwettig is en dan veronderstellen dat bekering de gevolgen van zijn zonden zover zal uitwissen, dat hij op het niveau zal komen waarop hij beland zou zijn als hij steeds rechtvaardig en deugdzaam had geleefd. De Heer strekt Zijn liefdevolle genade uit door u de zonden te vergeven die u tegen Hem of Zijn werk begaat en waardoor u uw eigen vooruitgang naar uw eeuwige doel vertraagt.

Er bestaan geen geslaagde zondaren. Allen moeten eenmaal voor God verschijnen om geoordeeld te worden, ieder naar de daden die hij in dit leven begaan heeft. Wat vindt u er nu van? Is de last van de zondaar lichter dan die van de heilige?

Moge de Heer u steeds zegenen en leiden bij uw zoeken naar het beste in het leven. Dit bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

○

OUDERLING RICHARD L. EVANS 1906 - 1971

DOOR OUDERLING MARION D. HANKS Assistent van de Raad der Twaalfen

Toen ouderling Richard L. Evans op 1 november 1971 rustig en kalm dit sterfelijk bestaan verliet, liet hij een immense, onmetelijke leegte achter. Ver weg en onder hooggeplaatsten, in nederige woningen en in het hart van ongelovigen was de schok voelbaar, zoals de dichter het onder woorden brengt:

„Als een vorstelijke ceder, vol groene takken die met een luide schreeuw in de heuvelen ontworfeld wordt, en dan een eenzame plek achterlaat.”

Richard Evans was een beroemd man. Hij werd als apostel van de Heer overal ter wereld door de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geëerd, als de geestelijke vader van „Het gesproken woord” van het Tabernacle Choir, dat van het Tempelplein in Salt Lake City werd uitgezonden, genoot hij het respect en de genegenheid van miljoenen mensen, en in ruim honderd landen was hij zeer bekend als de president van Rotary International.

Presidenten, overheidspersonen en vele, vele gewone mensen rouwden bij zijn overlijden en deelden zijn zwaar getroffen gezin hun bedroefdheid en genegenheid mede.

Broeder Evans was van eenvoudige komaf. Hij was van een gezin met negen kinderen de jongste, en zijn vader overleed tengevolge van een ongeval toen Richard tien weken oud was. Zijn leven en karakter werden gevormd door een liefhebbende moeder en in een gezin dat door opoffering, moed en geloof bij elkaar kon blijven.

Niemand stippele voor Richard Evans in deze wereld een pad naar een voor-aanstaande positie uit. Hij vertelde bij diverse gelegenheden dat hij zich niet

kon herinneren ooit naar school te zijn gegaan zonder eerst ergens te werken om zijn steentje bij te dragen in zijn kosten van levensonderhoud. Hij kweekte en verkocht bloemen, had een krantenwijk, stond achter een spuitwater-buffet, was vrachtwagenchauffeur, verkocht wollen artikelen, werkte bij een reclamebureau en in een drukkerij en als baanwerker bij de spoorwegen, en tussendoor begon hij mee te werken in het toen net opkomende radio-wezen.

Na aan de Brigham Young Universiteit gestudeerd te hebben, ging hij aan de Universiteit van Utah studeren, maar hij onderbrak zijn studie om een roeping om op zending te gaan te aanvaarden. Bijna drie jaar lang werkte hij in Groot Brittannië, waar hij eerst mederedacteur van de *Millennial Star* werd, en later secretaris van de Europese Zending.

Na zijn zending ging ouderling Evans werken voor het radiostation KSL in Salt Lake City en hij ging weer aan de Universiteit van Utah studeren, waar hij met lof zijn doctoraal examen haalde, en, ook met lof, promoveerde. In deze tijd en daarna begon hij naam te krijgen als een markant radio-omroeper en leider.

De wereldwijde faam van Richard L. Evans begon in 1930, toen hij werd aangesteld als producer en omroeper van de uitzendingen van het Tabernacle Choir, die toen sinds kort overal in de Verenigde Staten werden uitgezonden. Hij was de producer van het programma en hij schreef en bracht zijn altijd actuele, tot denken aanzettende en verheffende korte preken meer dan veertig jaar lang, en dit deed hij elke zondagmorgen, tot aan zijn dood. Zijn doordringende, troos-

tende, aansporende inspiratie bereikte het thuis en het leven van miljoenen mensen. Voor duizenden mensen, die niet zo goed op de hoogte waren met de theologie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, was hij de enige kerk die zij kenden en de enige godsdienst die zij in wezen meemaakten. Ontelbare anderen concentreerden hun godsdienst op zijn uitzendingen.

De literaire gaven van broeder Evans, die in zijn zendingstijd reeds werden erkend, leidden er, toen hij dertig jaar was, toe dat hij werd aangesteld als hoofdredacteur van de *Improvement Era*, en als zodanig heeft hij een uitmuntende staat van dienst van meer dan dertig jaar.

Toen hij tweëndertig jaar oud was, werd hij een algemene autoriteit van de Kerk. Doordat hij werd geroepen om lid te worden van de Eerste Raad van Zeventig, kwam hij in de gelegenheid op grote schaal zendingswerk te doen. In Oktober 1953 werd hij door de Heer geroepen als apostel en als lid van de Raad der Twaalfen.

Waar hij ook op zijn reizen kwam om tijdens kerkdiensten of elders te spreken, hij predikte steeds dat men zich moest bekeren, hij onderwees beginselen van blijvende waarde en hij getuigde hoe goed het leven was, hoe goed God was en hoe prachtig de zegeningen van dingen van blijvende, ja, eeuwige, waarde zijn. Hij leidde een onzelfzuchtig leven, diende God, hielp zijn medemensen, en gebruikte zijn tijd en zijn gaven volop om het werk des Heren te bevorderen en zich in te zetten voor het welzijn van de mensheid.

Wanneer zij op een dieptepunt en in persoonlijke nood waren, dachten zeer

Richard L. Evans voor de microfoon tijdens een uitzending van het Tabernacle Choir.

veel mensen aan Richard Evans, en daaronder waren zowel hooggeplaatsten als eenvoudige mensen, leden van de Kerk en niet-leden. Tijdens zijn ziekte maakten vrienden die hij in zijn leven had ontmoet lange reizen om in het ziekenhuis bij hem te kunnen zijn en om zijn vrouw en kinderen moed in te spreken, en bij zijn begrafenis, op 4 november, waren allerlei groeperingen van de wereldomvattende gemeenschap die hij door zijn werk had bereikt, vertegenwoordigd.

Dicht bij de kist waarin zijn lichaam rustte zaten tijdens de begrafenisdiensten in de Tabernakel op het Tempelplein zijn beminde vrouw Alice en de vier zonen die uit hun huwelijk werden geboren, met enkele van hun kinderen. Op het podium van het volle gebouw stonden de Algemene Autoriteiten met wie hij had samengewerkt. Het Tabernacle Choir zong voor hem, de muren weergalden muziek en waarachtige lof, en de zaal was vervuld van liefde en de Geest van de Heer.

De naam, het leven en het werk van Richard Evans zullen niet vergeten worden. Wij zullen hem met genegenheid en dankbaarheid blijven gedenken, „nu en immer.” ○

Richard L. Evans en Alice Thornley Evans met hun zoons: vooraan William, en van links naar rechts Richard L. Jr., John Thornley en Steven. (Gemaakt in 1953, toen ouderling Evans apostel werd.)

